

ОЗНАКИ ЗНАМЕНІЯ ВРЕМЕНИ ЧАСУ

№ 3 (104) 2018

ВОЗЬМЕМ
ТОЛЬКО
ХАРАКТЕР

— с. 4

Як примиритися
з минулим

— с. 10

Що означає
по-справжньому простити?

— с. 34

Сім причин
повірити

— с. 41

ЯК БОГ ВПЛИВАЄ НА НАШ ХАРАКТЕР

Чи замислювалися ви, який Бог насправді? Що ми дізнаємося про Його характер зі сторінок Біблії? Яким було життя Христа на Землі? Це було життя служіння людям. Він настільки полюбив нас, що прийшов у грішний світ і помер за наші гріхи на хресті. Христос милосердний, довготерпеливий, люблячий, прощає провини та переступи тих, хто щиро кається. Ісус явив нам Божий характер, показавши Своїм життям досконалий взорець. Найповнішим джерелом пізнання характеру Бога є Святе Письмо.

Чи впливає Бог на наш характер? «Бог на Свій образ людину створив» (Бут. 1:27). Через гріхопадіння цей образ був втрачений. Ісус прийшов на Землю, щоб відновити його. Коли Христос приходить у наше життя, починаються зміни в нашому характері.

На сторінках цього випуску ми розмірковуватимемо про Божу любов та прощення, проаналізуємо, як Господь змінює наш характер. Якщо ви не до кінця розумієте, чому Бог так чи інакше діє у вашому житті, чому не завжди відповідає на ваші молитви так, як ви очікуєте, можливо, ви ще не маєте правильного уявлення про Нього. Відкриваючи серця для пізнання Господа, ви сповнюватиметеся любові до Нього, небесного миру та радості, ваш характер уподібнюватиметься до Христового.

Досліджуйте Біблію і прагніть до істинного розуміння Бога. У такий спосіб ви зможете вірою доторкнутися до небесного, чистого й піднесеного!

2 Слово редактора

4 Возьмем только характер
Задумувались ли вы над тем, какой у вас характер? Нужно ли его менять и для чего? Насколько важны жизненные ценности, благодаря которым формируется наше мировоззрение?

10 Як примиритися з минулим

12 Сім'я – чотири сфери
Сімейні цінності в сучасному світі, на жаль, втрачають свою значущість. Шлюб як найважливіший інститут сім'ї зазнає значних змін. Як зробити сім'ю осередком стабільності в нестабільному світі? Пропонуємо вам прочитати роздуми на цю тему.16 Врятований у небі
Розповідь про поворотний момент служби в Радянській армії.18 «Страница для Христа»
Любое переживание слишком незначительно, чтобы не принести его в молитве, слишком мало, чтобы сделать его своим бременем... Позволь Господним обетованиям воссиять над твоими проблемами...

20 Заздрість

22 Ознаки для нашего часу

24 Я выбираю...

26 Его притягательность характера
Многие люди имеют неправильное представление о характере и жизни Христа. Каким же Он был? В чем проявлялась особая притягательность характера Христа?

32 Незвичайний марафон

34 Що означає по-справжньому простити?

40 Вислови відомих людей

41 Сім причин повірити
Ми досі на зорі наукового знання... Тепер у душі наукового смирення, у душі віри, яка ґрунтується на знанні, ми ще більше наближаємося до непохитної впевненості в бутті Божому...

44 Овочі та фрукти як джерело вітамінів

46 Прощення Духа

47 Біблейська археологія

Відповідальний за випуск
директор видавництва
Василь Джулай

Головний редактор
Лариса Качмар

Відповідальний редактор
Інна Джердж

Редакційна колегія:
С. В. Носов
В. С. Велечук
Г. М. Безкровний

Богословська експертиза:
Ігор Корещук

Коректура:
Ганна Борисовська

Дизайн та верстка:
Юлія Смаль

Фотографія:
ru.depositphotos.com

Відповідальна за друк:
Тамара Грицюк

lifesource.com.ua

Реєстраційне свідоцтво
№ 51 KB від 10 вересня 1993 р.
Формат 60x84 1/8.
Папір крейдований.
Офсетний друк.
Ум. друк. арк. 5.
Наклад 2100 прим.

Адреса редакції:
04107, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-а
Телефон: 467-50-68

© 2018, журнал
«Ознаки часу»

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

ВОЗЬМЕМ ТОЛЬКО ХАРАКТЕР

Общее направление нашей жизни определяется набором жизненных ценностей, благодаря которым формируется наше мировоззрение. Есть ценности, непосредственно связанные с нашим характером. Они никогда не обесцениваются. Именно они определяют наше земное благополучие и самое главное – нашу вечную участь.

РАССУДИТЕЛЬНОСТЬ

Есть такое моральное качество, называемое рассудительностью. Оно проявляется в Боге данной духовной проникновенности и умении отличать добро от зла. Добро нужно принять, а зло отбросить, потому что оно часто маскируется под добро. Если мы даем лентяю на хлеб, то этим только подталкиваем его к праздному существованию, то есть губим его характер и, соответственно, делаем несчастным его будущее. Жизненный опыт подсказывает, что лучше дать бедняку не рыбу, а удочку. Возможно, эта народная мудрость была взята из Священного Писания. Вот, например, что говорит Библия: **«Когда будете жать жатву на земле вашей, не дожинай до края поля твоего, и оставшегося от жатвы твоей не подбирай, и виноградника твоего не обирай дочиста, и попадавших ягод в винограднике не подбирай; оставь это бедному и пришельцу»** (Лев. 19:9, 10). В этих словах мы видим и милосердие Господа, и в то же время Его желание не сделать из человека нахлебника. Бог мог сказать: «Отдавай бедному часть урожая». Но Господь дал другое указание. Зажиточный человек оставлял часть урожая на поле и в винограднике – своеобразную милостыню, а бедный человек должен был найти серп и пожать остатки посева, найти корзину и, потрудившись, собрать виноград.

Когда Христос коснулся темы благотворительности, то при этом сразу отметил, чтобы мы не демонстрировали наше милосердие перед всеми: **«Смотрите, не творите милостыни вашей перед людьми с тем, чтобы они видели вас, иначе не будет вам награды от Отца вашего Небесного. Итак, когда творишь милостыню, не труби перед собою, как делают лицемеры... чтобы прославляли их**

люди. Истинно говорю вам: они уже получают награду свою» (Мф. 6:1, 2).

САМООБЛАДАНИЕ

Одной из важнейших добродетелей является самообладание. Оно, будучи одним из главных Божьих даров, данных человеку, помогает нам полностью отказаться от всего вредного, незаконного и греховного и умеренно, разумно пользоваться тем, что дозволено и полезно. Самообладание – это Божья сила в нас, позволяющая сдерживать порывы, которые не несут пользы душе, это отказ от исполнения желаний, не согласующихся с Божьей волей и не обогащающих нас духовно. Апостол Павел говорит: **«Все мне позволительно, но не все полезно; все мне позволительно, но ничто не должно обладать мною»** (1 Кор. 6:12).

Священное Писание советует нам не останавливаться на достигнутых нами добродетелях, а продвигаться дальше в воспитании хороших черт характера. Поэтому апостол Петр говорит: **«Покажите в вере вашей добродетель, в добродетели рассудительность, в рассудительности воздержание, в воздержании терпение»** (2 Пет. 1:5, 6). Невоздержанному человеку невозможно быть терпеливым. Ему кажется, что окружающие постоянно вынуждают его конфликтовать с ними, а на самом деле виной всему является его неумение владеть собой. Христос говорит: **«Исследуйте Писания»** (Ин. 5:39). И в этом для нас большая польза, ибо тогда мы сможем согласовывать свои привычки с библейскими принципами. Невозможно перечислить все стороны человеческой жизни, в которых необходимо проявлять сдержанность. Это связано не только со сном, пищей или напитками. Самообладание должно

проявляться и в наших разговорах, чувствах. Нам надо быть внимательными к тому, как мы смотрим, слушаем, едим, чувствуем и реагируем на все, что нас окружает, ибо только так мы сможем Его силой владеть ситуацией, а не она нами. Самообладание не является врожденной чертой характера, поэтому его необходимо развивать, прилагая усилия. Однако человек слаб и не способен сам победить силы зла. Достичь самообладания нелегко, поэтому его надо просить у Бога, а приобрести одними только человеческими усилиями – невозможно.

У нас есть на Кого равняться. Христос прошел суровую земную школу. Поэтому Он хорошо знает и обстоятельства, и переживания, с которыми нам приходится сталкиваться. Вспомните Его сорокадневный пост в безлюдной пустыне. Именно там прозвучали знаменитые слова Иисуса: **«Не хлебом одним будет жить человек, но всяким словом, исходящим из уст Божиих»** (Мф. 4:4). Вспомните Голгофу. Распятый Иисус висит на кресте, переноса тяжкие страдания. Его мучит жажда, и Он просит пить. Один из воинов обмакнул губку в обезболивающую смесь, предназначенную для облегчения мук, и, подняв ее на палке, поднес к Его губам. Но, почувствовав, что это за напиток, Иисус отвернулся, дав понять, что отказывается от него. Воспитать в себе сдержанность – это великое достижение. Мы не одиноки в борьбе. Иисус победил. Он поможет и нам сделать это.

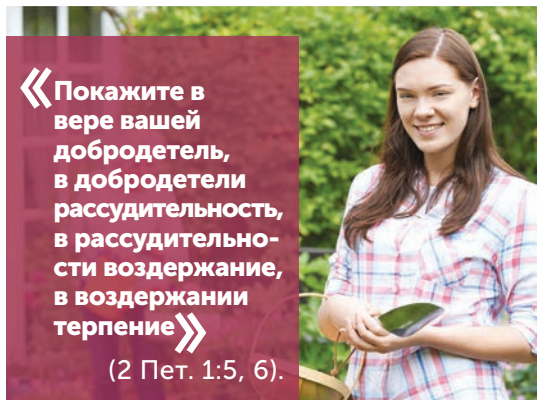
ВЕРНОСТЬ

Тема верности весьма актуальна. Слово «верность» в разных контекстах означает преданность мужу или жене, неизменность в идеях и убеждениях, приверженность своему призванию,

преданность Богу или своему народу. «Свободные» отношения привели к тому, что измена, обман, недоверие стали для некоторых нормой. Хранить супружескую верность, быть преданным другом, оставаться верным своему призванию – все это, к сожалению, теряет актуальность в нашем «прогрессивном» мире. Несмотря на пропаганду жизни без ограничений, каждый ожидает по отношению к себе преданности, порядочности и верности. Но откуда этим добродетелям взяться, если современная киноиндустрия стала своеобразной школой, где учат и популяризируют неверность, интриги и супружеские измены?

«Покажите в
вере вашей
добродетель,
в добродетели
рассудительность,
в рассудительности
воздержание,
в воздержании
терпение»

(2 Пет. 1:5, 6).

Священное Писание указывает нам на Источник истинной верности. Одним из свойств Божьего характера является то, что Он всегда остается верным Своим обещаниям. В мир, полный вероломства и измен, в свое время пришел Тот, Кто всегда верен, – наш Господь. Он не может быть неверным, не может переступить через Себя, пренебречь Своим Словом, которому всегда остается верен. Бог обещал дать спасение каждому, кто уверовал в Иисуса Христа и сохранил свою веру до конца. Видя, как верен Господь по отношению к нам, мы обретаем прекрасный стимул также быть верными. Будьте верными даже

в мелочах, и это поможет вам сохранить верность в серьезных делах.

ТЕРПЕНИЕ

Наверное, нет такой сферы жизни, в которой не было бы нужды проявлять терпение. Лишнее сказал, вмешался не в свое дело, не дождался результата, не доделал работу... Каждый из нас переживал нечто подобное. Тяжело бывает сдерживать свой гнев, особенно если мы чувствуем, что нас провоцируют вступить в словесную перебранку. Библия открывает нам действенный способ, как победить гнев и раздражительность в таких ситуациях: нужно молчать или ответить как можно лаконичнее. Так поступал Иисус, когда Его оскорбляли или несправедливо обвиняли. О поведении Христа писал апостол Петр:

«Будучи злословим, Он не злословил взаимно; страдая, не угрожал...»

(1 Пет. 2:23). Причиной такой молчаливости Иисуса было Его знание человеческой природы, нашего образа мышления. Мысли порождают слова, а слова во много раз усиливают мысли.

Одной из характерных черт нашего Бога является долготерпение. Еще задолго до нашего рождения, в далеком прошлом, когда одно из сотворенных Богом существ восстало против Божьего правления, Господь проявил Свое терпение. Творец мог бы сразу уничтожить сатану и его последователей, но, любя сотворенные Им существа, проявлял терпение. Он позволил обману раскрыться со временем, и злые намерения дьявола стали для всех очевидными. Теперь уже не только ангелы, но и люди знают, к каким губительным последствиям ведет отвержение Божьего Закона и принципов Его правления. Богу больно смотреть на все то зло, которое сегодня поразило наш мир, но есть при-

чина задержки Его возвращения. На нее указывает Петр: **«Не медлит Господь исполнением обетования... но долготерпит нас, не желая, чтобы кто погиб, но чтобы все пришли к покаянию»** (2 Пет. 3:9). Сейчас Он готов ждать, терпеть несовершенство, греховность людей и вести их к покаянию, чтобы спасти от болезни греха.

Терпение бывает двух видов. Можно быть рабом обстоятельств, имея возможность изменить что-либо к лучшему, но ничего не делая для этого. Некоторые даже хвалятся этим: «Об меня вытирают ноги, а я, видите, терплю». Это признак слабости. Но когда человек с честью все терпит, стремясь посредством любви и добрых дел достичь сердца ближнего, — это признак силы.

ВЕЖЛИВОСТЬ И ТАКТИЧНОСТЬ

Такое качество характера, как вежливость, включает в себя внимательность, тактичность, доброжелательность. Читая евангельские рассказы о деяниях Иисуса, мы не можем не заметить ту особую деликатность, которую Он проявлял, разговаривая с людьми. Даже в Своих обличительных речах, где звучит категоричное «Горе вам!», Христос проявляет Себя как Тот, Кто заботится о грешниках. Ведь настоящий друг не только хвалит товарища, но и предупреждает его, указывая на страшные последствия греховного образа жизни, на последствия нарушения воли Божьей. Вежливость связана с точностью и аккуратностью. Если человек не отвечает на письма или по прошествии долгого времени посылает небрежный ответ, не возвращает в срок чужие книги или отдает их потертыми, то вряд ли он сможет добиться уважения окружающих. ➤

Способность не делать другим того, чего мы не желаем, чтобы делали нам, можно развить. Мы привыкли общаться с людьми, которые нам симпатичны. Если же мы видим в человеке какие-либо недостатки, то начинаем сторониться его, осуждать, не прилагая усилий к тому, чтобы понять мотивы и выяснить причины его поступков. Вежливое «простите», адресованное случайному прохожему, которого вам пришлось обогнать утром на людном тротуаре по дороге на работу и с которым вы вежливо пообщались всего несколько секунд, возможно, побудит и вас, и его сегодня быть добрее. В Священном Писании находим совет: **«Почитайте один другого высшим себя»** (Флп. 2:3).

Если в нашем характере не будет чванства, то и отношения с людьми будут непринужденными и уважительными. Это и есть та самая деликатность Христа — особая мягкость в общении, помогающая нам достойно выйти из сложных ситуаций, не подчеркивая своего превосходства.

МИЛОСЕРДИЕ

К сожалению, чрезмерная занятость и суета настолько поработили наше общество, что само слово «милосердие» звучит старомодно. Это слово означает сочувствие, любовь, готовность творить добро каждому, кто в нем нуждается. Проявляя к нам Свое милосердие и сочувствие, прощая нам грехи, Господь также призывает нас к участию в делах милосердия:

«Итак, будьте милосерды, как и Отец ваш милосерд» (Лк. 6:36).

Священное Писание говорит нам, что те, кто видит беды и нужды других и спешит им на помощь, уже здесь, на грешной Земле, обретут счастье и Божественное благословение. **«Блажен, кто помышляет о бедном! В день бедствия избавит**

его Господь. Господь сохранит его и сбережет ему жизнь; блажен будет он на земле» (Пс. 40:2, 3).

БЛАГОДАРНОСТЬ

Благодарность является одной из лучших черт характера. Мы должны понимать: все, что у нас есть, — блага, таланты, наши родные и близкие — это дар Божий. Люди в большинстве своем обычно не замечают общие для всех и в то же время самые необходимые блага, даже не считая их таковыми. Римский политический деятель Цицерон утверждал: «Ни одним качеством я не хотел бы обладать в такой степени, как умением быть благодарным».

«Итак, будьте милосерды, как и Отец ваш милосерд»

(Лк. 6:36).

Слишком часто мы принимаем благословения как должное. Это солнце, воздух, здоровье, климат, таланты, дыхание, пища, одежда и другие бесценные блага, которых не счесть. Понимаем ли мы, что все это — благословения Божьи? Мы благодарим тех, кто уступил нам место в автобусе или подвез на машине; благодарим того, кто заплатил за совместный обед. Но выражаем ли мы свою благодарность Тому, Кто дает нам все необходимое для жизни?

В Евангелии от Луки, 17 главе, мы читаем о том, что Иисус исцелил десять человек, больных проказой. Но из десяти исцеленных только один вернулся, чтобы поблагодарить Иисуса. Все десять прокаженных ощутили на себе чудо исцеления, но лишь один из них понял, что оно произошло по воле Христа, потому воспринял его как

незаслуженный дар и возвратился, чтобы поблагодарить Бога.

Все мы в неоплатном долгу перед Иисусом Христом за искупительную жертву, которую Он принес ради нас. Мы никогда не сможем до конца понять те муки, через которые Он прошел в Гефсиманском саду и на кресте. Но благодарность за этот великий дар мы можем проявить своими словами и поступками. Павел призывает нас: **«За все благодарите: ибо такова о вас воля Божия во Христе Иисусе»** (1 Фес. 5:18). Мы можем развить в себе это чувство, как и остальные духовные качества, размышляя о тех дарах, которые нам уже даны.

ЗАВИСТЬ

«Я составляю большую опасность, нежели все армии мира. Я поражаю большее число людей, чем это делают войны. Я нахожу свои жертвы среди богатых и бедных, среди молодых и старых, среди ученых и неучей. Я препятствую осуществлению любого плана или дела. Меня можно встретить всюду. Я несу духовный разлад, унижение и смерть. И, несмотря на это, немногие стараются от меня избавиться. Я часто бываю возле твоих дверей... Я твой смертельный враг». Отгадали, что это? Конечно же, зависть.

Этот отвратительный порок, к стыду человечества, чрезвычайно распространен. У кого-то этот порок проявляется, например, по отношению к вещам, принадлежащим другим. У кого-то — относительно почестей или авторитета других людей.

Может, многих из нас побудит задуматься такая притча. К одному очень завистливому человеку пришел ангел и сказал: «Все, что только пожелаешь, я сделаю для тебя. Только помни, что у твоего соседа, с которым ты враждуешь, будет ровно в два раза больше. Если ты захочешь коня, у твоего соседа будет два коня. Если

попросишь себе два гектара земли, то у него будет четыре. А если ты пожелаешь три мешка золота, то он получит шесть мешков». Человек подумал, представил себе, сколько будет добра у соседа, и у него сразу испортилось настроение. Тогда он ответил: «Нет! Я скорее дам выколоть себе один глаз, нежели видеть такое. Ничего мне не нужно!»

Как-то у одного мудреца спросили: «Почему вон у того человека такой несчастный вид?»

«По одной из двух причин, — ответил мудрец, — либо у него случилось какое-то горе, либо его ближнему очень посчастливилось». Нам нужно научиться не только сочувствовать чужому горю, но и **«радоваться с радующимися»** (Рим. 12:15).

Зависть съедает сердце, в котором она зародилась. Если вы желаете сохранить свое здоровье, запомните слова: **«Кроткое сердце — жизнь для тела, а зависть — гниль для костей»** (Притч. 14:30). Активизируя нервную систему, зависть приводит к повышению артериального давления, усилению сердцебиения, нарушению работы пищеварительной системы. Зависть настолько разрушительна, что Иисус Христос неоднократно обращался к этой теме. Он подчеркивал, что этот порок — серьезное препятствие на пути к Царству Небесному. Кто может исцелить нас от зависти? Кто может научить нас радоваться с радующимися и плакать с плачущими? Конечно, Христос!

Все, чем мы владеем, находится в нашем распоряжении лишь некоторое время. Так стоит ли завидовать тому, что в конечном итоге придется оставить? Если человек сменит риторику недовольства на слова благодарности, его жизнь коренным образом изменится.

✠ Иван Чернычко

ЯК ПРИМИРИТИСЯ З МИНУЛИМ

Коли Вейну, наймолодшому з трьох дітей, виповнилося два роки, батько покинув їх. Не в змозі прогодувати сім'ю, мати була змушена віддати їх на виховання державі, тому більшість їхніх дитячих років пройшла в різних інтернатах. Навіть та незначна інформація про батька засмучувала Вейна. Його тато часто вживав алкогольні напої та, як наслідок, бив матір, потрапляв до в'язниці. З роками неприязнь до батька зростала.

Одного разу Вейн довідався, що його батько помер і похований у Новому Орлеані. Під час своєї ділової поїздки до цього міста син вирішив відвідати могилу батька. Багато чого довелося пригадати тоді, пережити знову. Зрештою Вейн промовив: «Годі про це, час облишити гнів, що важким тягарем заліг у моєму серці...»

Вейн Дієр став письменником, його перу належить книга «Ви пізнаєте, коли повірите», де він розповів про прощення у своєму житті, про відчуття душевного спокою.

Здатність прощати – найголовніша ознака духовної зрілості. Прощення – це шлях до примирення з минулим, який дає радість тепер і повертає надію на майбутнє.

ПРИЙМІТЬ РІШЕННЯ

Прийняти рішення простити слугує першим кроком до примирення. Якщо цей вчинок обдуманий і усвідомлений, він покладе край застарілій образі та ворожнечі. Прийняте рішення не мучити себе відкриває шлях до нових можливостей. Воно відновлює нашу життєздатність і покращує настрій. Ми більше не картаємо себе.

ПРОЩЕННЯ – ЗАВДАННЯ НА КОЖЕН ДЕНЬ

Людина досягає значних успіхів у щоденній практиці. Мартін Лютер Кінг писав: «Прощення – це не випадковий учинок. Це принцип. Перш ніж зустрітися з тими, хто вас образив своєю холодністю та роздратованістю, знайдіть кілька хвилин, щоб обміркувати все і не лише пробачити людині, а й виправдати її».

Кожен день починайте з читання Слова Божого. **«Будьте ж добрими**

одне до одного, милосердні, прощаючи одне одному, як і Бог через Христа вам простив!» (Ефес. 4:32).

Важливий аспект у прощенні – перестати осуджувати людину. І тоді будь-яке непорозуміння слугуватиме уроком для вашого духовного зростання.

Незважаючи на те що брати Йосипа виявили неприязнь і продали його в рабство, він знайшов сили пробачити їх. Після тривалих років розлуки Йосип зустрівся з братами, після смерті батька вони боялися за себе та свої родини. Адже Йосип – впливовий сановник у державі, котрий, якщо захоче, може використати свою владу й помститися їм. Проте Йосип сказав братам: **«Не бійтеся, бо хіба ж я замість Бога? Ви задумували були на мене зло, та Бог задумав те на добре»** (Бут. 50:19, 20).

ПЕРЕВАГИ ПРОЩЕННЯ

Ненавість має руйнівну дію. Прощення ж будує мости, зміцнює сімейні стосунки, а також взаємини між друзями. Крім того, воно береже наше здоров'я.

ПРОЩЕННЯ ОБРАЗИ

Досвіди з життя людей, котрі прощали образи, підбадьорюють нас.

Як медсестра Червоного хреста, англійка Едіт Кейвел надавала медичну допомогу пораненим британським та бельгійським солдатам під час Першої світової війни. Вона також допомагала солдатам союзних військ утекти від армії ворога, що їх переслідувала. Німці схопили її, катували й засудили до розстрілу (1915 р.). За кілька годин до смерті Едіт капелан відвідав її у в'язниці. Під час цього візиту Кейвел сказала йому такі слова: «Розумію,

що недостатньо бути лише патріотом. Я також не повинна ненавидіти чи тримати в собі злобу проти будь-кого».

ЩОБ ГНІВ МИНУВ, ПОТРІБЕН ЧАС

На словах пробачити, звичайно, можна швидко, та щоб гнів згас, рани від образ загоїлися, потрібен час. Дозвольте своїм почуттям вгамуватися.

ЗАВЖДИ ПРОЩАЙТЕ

Сюзанна Саймон у своїй книзі «Прощення» писала про матір, яка знущала з неї та її братів, а потім покинула їх напризволяще. Попри глибоку рану, завдану матір'ю, Саймон та її брати змогли побороти в собі образи й простити. Наскільки глибоким та щирим було їхнє прощення, стало зрозуміло під час похорону матері. «Можливо, якби наша мати померла на десять років раніше, хтось із нас міг би відмовитися прийти на похорон, – пише Саймон. – Проте якби ми не виконали свого обов'язку, то, мабуть, прожили б усе життя із прихованим почуттям образи, гніву та жалю до себе. Однак натомість, залишаючи її могилу, ми знали, що всі ми житимемо в мирі».

Контролюйте свої почуття і не переставайте прощати. Будуть випадки, коли спроби прощати закінчатися невдачею. Та не розчаровуйтеся – продовжуйте навчатися біля ніг Христа, любов Котрого безмежна, Котрий на Голгофі звертався до Отця, просячи про тих, хто завдавав Йому нестерпного болю: «Отче, прости їм, бо вони не знають, що роблять...» (Луки 23:34).

 Віктор Парахін

СІМ'Я – ЧОТИРИ СФЕРИ

Час наче прискорюється... Тривожні події, занепад моральних цінностей спонукають нас замислитися. Триває боротьба й за сімейні цінності. Адже стан суспільства відображає стан сімей і навпаки. Сімейні узи за задумом Бога мали б стати найтіснішими з усіх, що існують на Землі.

Аналізуючи історію створення Землі та всього живого на ній, ми розуміємо: сім'я – це найдивовижніше, що створив Господь. **«І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх»** (Бут. 1:27); **«Покине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї, – і стануть вони одним тілом»** (Бут. 2:24).

Ніщо не є таким захопливим, радісним, як стосунки в сім'ї. Проте сімейні цінності в сучасному світі, на жаль, втрачають свою значущість. Шлюб як найважливіший інститут сім'ї зазнає значних змін. Як захистити родини – благословенне нерозривне ціле, що об'єднав Сам Бог, – від тріщин? Як зробити сім'ю осередком стабільності в нестабільному світі? Як здійснити великий задум Бога, Котрий, об'єднаючи двох недосконалих людей, ставить за мету виховати їх у цих стосунках для Божого Царства?

Читаючи історію творіння, чи не замислювалися ви, чому Бог першого ж дня не створив сім'ю, адже вона б могла споглядати увесь Божий творчий процес? Господь приготував для сім'ї всі умови. Він створив твердь (атмосферу), повітря для дихання, землю, щоб ходити по ній, воду, якої найбільше в організмі людини і в природі, та прекрасне оточення – птахів, квіти, плоди, тварин. Взаємодія з ними мала приносити щастя людині. «Саме ці уроки необхідно засвоїти нашим дітям... І для старших літами, котрі постійно потребують мовчазних нагадувань про духовне й вічне, уроки природи будуть не меншим джерелом задоволення та повчання» (Е. Уайт. Виховання та освіта, с. 96).

Наша Земля має видимі чотири оболонки, що підтримують життя на ній. Ми ж розглянемо сім'ю, символічно порівнюючи її з чотирма сферами.

ЛІТОСФЕРА

Верхня тверда оболонка земної кулі. Якщо говорити про сім'ю, то це фундаментальні цінності, духовні орієнтири, життєві напрямки. Упродовж життя потрібно аналізувати, чи правильні наші життєві цінності. **«Отже, кожний, хто слухає ці Мої слова та виконує їх, буде подібний до чоловіка розумного, що збудував свій дім на скелі; і линув**

дощ, і ринули ріки, і знялися вітри, й обрушилися на той дім, та він не впав, бо був заснований на скелі» (Матв. 7:24, 25). Принципи Неба, впроваджені в життя, дають тверде підґрунтя. На чому будуюмо ми? Господь, що відкривається в Слові Своєму, повинен бути в центрі сім'ї як Творець.

Відомо, що літосфера – це не вся Земля, а лише видима її оболонка. Під нею є ядро, яке відіграє важливу роль. Воно завжди в русі, і цей рух створює захист для Землі. Маючи у своєму складі різні метали, які під впливом тиску й високої температури перебувають у рідкому стані, ядро створює магнітне поле Землі, яке захищає все живе від сонячної радіації. Інакше все давно б загинуло. **Коли Бог у центрі сім'ї, Він є її захистом.**

Щоб не заблукати, люди здавна використовують компас. Стрілка компаса вказує на магнітні полюси, які також створює ядро. **У духовній сфері це означає, що коли Бог та Його Слово в центрі життя сім'ї, Він показує напрямок для щастя родини.** Щоранку й щовечора на сімейному служінні така родина перевіряє «напрямок свого руху», чи не збилися вони з правильного курсу.

На тверду оболонку, літосферу, може випадати сніг, траплятимуться морози, але вона повністю ніколи не замерзає, бо зсередини її гріє ядро. Коли Бог та біблійні принципи в центрі життєдіяльності сім'ї, моральні принципи такої родини високі. Божа присутність у житті сім'ї відновлює образ Творця, який люди втрачають, коли в їхньому житті починається зима гріха й гасне вогонь небесної любові.

ГІДРОСФЕРА

Водяна оболонка Землі, до складу якої входять океани, моря та континентальні

водні маси, сніговий покрив і льодовики. Вода покриває близько 71 % поверхні планети.

Яку ж сферу життя сім'ї можна порівняти з гідросферою? **«Добра звістка з далекого краю – це холодна водиця на спрагнену душу»** (Прип. 25:25). **«А язика ніхто з людей не може приборкати; він – зло неогамовне, повний смертоносної отрути. Ним благословляємо Господа й Отця і ним проклинаємо людей, які створені за Божою подобою. З тих самих уст виходить благословення і прокляття. Не годиться, брати мої, щоб так воно було! Хіба з одного джерела виходить вода солодка й гірка?»** (Якова 3:8-11).

Слова – неначе вода. Відомо, що вода перебуває в трьох станах: твердому, рідкому та газоподібному. Слова теж можуть деколи твердо вдарити, можуть текти рікою благословення, а обіцянки наші, як пара, можуть зникати.

Значимо, що спілкування в сім'ї – невід'ємна частина життя. Яким має бути це спілкування? Якщо чоловіки не проявлятимуть поваги до своїх дружин, не говоритимуть слова вдячності, співчуття та підтримки, то ворог людських душ пошле когось іншого, хто їх скаже. А які слова чує чоловік від дружини, зокрема якщо він не виконав своїх обов'язків?

Членам родини потрібно виявляти взаємоповагу, упокорюватися, аналізувати помилки і виправляти їх. «Зробіть свою домівку світлою та щасливою... Хоч ваша оселя може бути скромною, однак у ній завжди повинні звучати слова підтримки і здійснюватися добрі вчинки, нехай любов і ввічливість завжди панують у ній...» (Е. Уайт. Християнська родина, с. 18).

Слово Боже змінює цінності сім'ї, її орієнтири. Потім змінюється наш характер і те, що ми говоримо. **«Чим переповнене серце, те промовляють уста!»** (Луки 6:45). У наших

родинах не має бути місця чварам і суперечкам. **«А та мудрість, що згори, насамперед чиста, потім мирна, лагідна, покійна, повна милосердя і добрих плодів, безстороння, нелукава. Адже плід праведності сіється в мирі – і творцями миру»** (Якова 3:17, 18). Ми бажаємо, щоб мир та злагода панували в наших родинах.

АТМОСФЕРА

Атмосфера Землі – газова оболонка, що оточує планету Земля.

Як океани та зміна тиску створюють погоду в атмосфері, так слова і ставлення одне до одного створюють атмосферу в сім'ї. «Створюйте в сім'ї

затишну атмосферу ніжної турботи... духовної чистоти. Кожна християнська сім'я зобов'язана мати свої правила, а батьки своїми словами й ставленням одне до одного повинні показувати дітям дорогоцінний живий приклад того, якими вони бажають їх бачити. Слід постійно дбати про чистоту мови та правдиву християнську люб'язність» (Е. Уайт. Християнська родина, с.17). Зробіть усе для того, щоб сім'я була островом відпочинку для вашої сім'ї.

Розповідають цікаву історію. Двоє лісорубів рубали дерева. Вони побилися об заклад, хто перший зрубає своє дерево.

Один безперестанку рубав дерево, а інший між роботою робив перепочинок. Першим повалив дерево той лісоруб, котрий відпочивав. Інший лісоруб, зрубавши дерево другим, запитав, як це йому вдалося. Той відповів: «Я не просто відпочивав, а водночас сокиру загострював». Саме у своєму домі члени родини мають змогу не просто відпочити, а й у затишній атмосфері знову відновити свої сили.

ЕКОСФЕРА

Екосфера – біосфера в межах сучасного життя. Екосфера залежить від інших сфер. Проведемо паралель із сім'єю.

«Діти – спадщина Господня, плід утроби – нагорода!» (Псал. 127:3).

«А та мудрість, що згори, насамперед чиста, потім мирна, лагідна, покірна, повна милосердя і добрих плодів, безстороння, нелюба. Адже плід праведності сіється в мирі – і творцями миру»

(Якова 3:17, 18).

Цінності впливають на виховання дітей. У Біблії читаємо: **«Привчай юнака до дороги його»** (Прип. 22:6). Значною мірою атмосферу в сімейному колі створюють батьки, і якщо панує дух незгоди, то він передається й дітям. Пам'ятаймо про це. Бог дає повеління з ніжністю дбати про дітей та виховувати їх.

У своєму житті ми повинні завжди зважати на Божі перестороги, які допомагають запобігти будь-яким «аваріям» у наших сім'ях.

Я мав можливість побувати в музеї Чорнобиля. Вибух на ЧАЕС – це трагедія величезних масштабів. На стенді музею була розміщена інформація про те, коли Земля стане чистою, – через 30 000 років! Забруднена вода потекла руслами річок. Вітер розвіяв пил по континентах. Мутації в природі жахливі!

Гід розповідала про події після аварії: молоді хлопці руками й лопатами збирали графітові стержні й кидали в реактор, не підозрюючи про смертельну небезпеку. Їх ніхто не попередив... Від страшного опромінення дехто помирав за декілька днів.

Син Божий вирішив прийти на нашу Землю, де страшний реактор гріха вибухнув і забруднив усі сфери нашого життя. Там, де є страшні руйнування в усьому, що створив Господь, зокрема й у сім'ї, Спаситель вирішив прийняти удар на Себе. На відміну від юнаків, що працювали на ЧАЕС, Він знав, що Його чекає. Христос не просто зібрав наслідки графітових стержнів гріха, але й Сам став захистом, щоб нашим сім'ям подарувати:

- **святі принципи життя – твердий плацдарм для наших сімей;**
- **слова любові й підтримки одне для одного;**
- **атмосферу єдності й радості для наших сімей;**
- **дітей як безцінний дарунок.**

Чи приймаємо ми Христа та Його дар? Замисліться над тим, що Він зробив заради кожного з нас, заради наших родин. Цінуйте свої сім'ї.

✎ Віталій Кривой

ВРЯТОВАНИЙ У НЕБІ

**Розповідь про поворотний момент
служби в Радянській армії.**

Термін моєї обов'язкової служби в Радянській армії добігав кінця. Одним з моїх обов'язків в армії була робота журналіста військової газети. Керівництво було задоволене моєю роботою і бажало, щоб я продовжив цим займатися як головний редактор. Мені запропонували квартиру в Ленінграді, яку в той час було дуже важко отримати. Була тільки одна умова: я мав стати комуністом. За радянських часів людина, котра не була комуністом, не могла працювати на таких посадах.

За кілька днів мене запросили на зустріч із генералом. Він сказав мені: «Ви можете продовжити військову службу. Ми дамо вам офіцерське звання, і ви можете залишитися з нами. У вас будуть ділові поїздки, ви будете подорожувати в різні місця і працювати з військовим округом.

Ви можете залишитися в армії і працювати тут».

Отож були дві пропозиції: стати головним редактором або військовим офіцером. Це була велика спокуса, я думав про те, що означає стати офіцером, і про все, що хотів би отримати. З іншого боку, я мріяв отримати квартиру в Ленінграді. Я серйозно розглядав варіант прийняття однієї із цих пропозицій, хоч для мене це означало відмовитися від своєї віри в Бога і стати комуністом.

У той час я також служив військовим парашутистом і вже здійснив близько 80 стрибків. Одного разу, коли ми готувалися до чергового стрибка, командир сказав мені: «Я піду першим, а ти – останнім. Після мене стрибнуть 15 солдатів. Потім твоя черга». Парашути всіх солдатів попереду мене

розкривалися автоматично, але мені потрібно було розкрити свій парашут вручну. Я був упевнений, що все буде гаразд, адже я хоробрий, досвідчений і робив це раніше багато разів.

Я стрибнув останнім. Після короткого вільного падіння я смикнув за шнур. Нічого не відбулося. Намагаючись не панікувати, я потягнувся до запасного шнура й смикнув його. Парашут не розкрився. Наді мною – нічого, крім блакитного неба, а внизу – дедалі ближча земля.

Я зрозумів, що це кінець. Відчуття, які переполювали мене в той момент, може повністю зрозуміти тільки той, хто був у небі.

Я розкрив свій важкий плащ і спробував використовувати його, щоб порушити вільне падіння. Я почав молитися найщирішою молитвою у своєму житті, вважаючи, що це, імовірно, буде моє останнє звернення до Господа: «Боже, немає нічого, що я можу зробити, аби врятувати себе, але я справді хочу побачити Твою руку цієї миті».

Я зрозумів: найгірше, що я будь-коли зробив, – це прийняв рішення залишити Бога. Що зі мною зараз буде? Квартира в Ленінграді й усі військові почесті світу більше не мали жодного значення.

Подивившись униз, я побачив відкритий парашут мого командира. Раптово подув вітер і штовхнув мене просто на його парашут! Але втриматися на вершині парашута дуже складно. Щойно я зісковзнув униз, мій командир схопив мене своїми сильними руками й утримував залізною хваткою! Ми швидко падали, і він порадив, як потрібно тримати ноги, щоб приземлитися якомога безпечніше. Після приземлення ми потрапили до лікарні з незначними травмами.

Наступного дня історія про цю незвичайну пригоду з'явилася в газеті. Усі визнали, що такі події просто так не відбуваються. Це було диво.

Відтоді я почав молитися інакше. Через два тижні була призначена зустріч із генералом.

Коли я увійшов до його кабінету, він подивився на мене й усміхнувся. Чоловік був цілком упевнений у моїй згоді.

– Я думав про вашу щедрі пропозицію, однак вирішив не залишатися в армії, – твердо сказав я.

Вражений, він запитав:

– Що ж ти будеш робити?

– Я збираюся поїхати в необжиті місця й освоювати там нові території.

У той час уряд країни проводив посилену кампанію з освоєння цілих земель Сибіру й Середньої Азії.

Генерал з подивом дивився на мене:

– Ну, солдате, я бачив багато дивакуватих людей, але ти перевершив усіх!

Микола Жукалюк,
пастор, письменник,
видавець

«СТРАННИЦА ДЛЯ ХРИСТА»

Бетси, Нолли,
Каспер, Виллем,
Корнелия,
Корри тен Бум,
1900 год.

Корнелия,
1907 год

Современный вид женского лагеря

Заклученные, освобожден-
ные в 1945 году

Наверное, ничто так не опустошает души людей, как страх перед неизвестностью, одиночеством, страданием... «Беспокойство не опустошит твое завтра своей печалью; своей разрушительной силой оно опустошит твое сегодня... Любое переживание слишком незначительно, чтобы не принести его в молитве, слишком мало, чтобы сделать его своим бременем... Позволь Господним обетованиям воссиять над твоими проблемами... Никогда не бойся доверять неизвестность будущего всезнающему Богу».

Эти прекрасные слова принадлежат голландской миссионерке Корнелии тен Бум, прошедшей ужасы и лишения во времена нацистского террора. Она называла себя «странницей для Христа», была простой и скромной. Корри всегда свидетельствовала о любви Христа, написала более двадцати книг о своей жизни в Голландии и в концлагере.

Корри тен Бум (полное имя Корнелия Джоанна Арнольда тен Бум) родилась в Голландии, в городе Харлем, 15 апреля 1892 года в семье часового мастера. Она была самой младшей из четверых детей. Их семья всегда отличалась своей верой и активной благотворительностью среди бедняков Харлема. Корри отдала свое сердце Иисусу, когда ей было 5 лет. Старшая сестра Корри – Элизабет – болела малокровием. Впоследствии ни она, ни Корри так и не вышли замуж до конца своих дней. Они посвятили свою жизнь Господу. Их брат Виллем окончил теологическую школу.

НАЦИЗМ В НИДЕРЛАНДАХ

В 1940 году нацизм вторгся в Нидерланды. Через два года Корри и ее родные ушли в подполье и стали работать с беженцами. Семья тен Бум, рискуя жизнью, укрывала и евреев, и студентов, отказавшихся сотрудничать с нацистами. За время Холокоста их семья спасла около 800 евреев. Каспер тен Бум, отец семейства, сказал, что откроет дверь своего дома каждому нуждающемуся. 28 февраля фашисты арестовали семейство тен Бум.

КОНЦЛАГЕРЬ И СМЕРТЬ РОДНЫХ

Корри и ее родных отправили в Схевенинген, где через десять дней после ареста умер их отец. Ему было 84 года. По причине заключения Корри и Бетси не сразу узнали об этом. Из-за состояния здоровья Корри некоторое время была в одиночной камере. Вскоре, когда заключенных переводили в другой концлагерь (в Нидерландах), она встретилась со своей сестрой Бетси. Позже их отправили в немецкий концлагерь Равенсбрюк. В нечеловеческих условиях сестры проявляли мужество и терпение, особенно Бетси. Она говорила: «Корри, если людей можно научить ненавидеть, их можно научить и любить!..» Где бы она ни была – на тяжелой работе, в очереди за супом или в спальном бараке, – Бетси везде говорила о близости Господа. И чем слабее она становилась, тем крепче была ее вера. Но Бетси умерла. Корри казалось, что еще никогда в жизни она не испытывала такого безнадежного и беспросветного одиночества.

ЧУДЕСНОЕ ОСВОБОЖДЕНИЕ

Корри получила приказ об освобождении. Позже она узнала, что это оказалось административной ошибкой, поскольку всех женщин, кому за пятьдесят, нацисты расстреливали. Корри исполнилось 52 года. Но у Бога нет ошибок.

ВЕСТНИЦА БОЖЬЕГО ПРОЩЕНИЯ

После войны Корри тен Бум купила здание бывшего концлагеря и организовала здесь приют для тех, кого война лишила крова. Мечта ее сестры Бетси осуществилась. Корри стала провозглашать прощение: «Бог дал нам любовь, чтобы мы могли прощать врагов». После войны она несколько раз приезжала в Германию и принимала участие в служении, основной целью которого была помощь немцам, пережившим ужасы гитлеровского режима. Всю последующую жизнь Корри провела, проповедуя об исцеляющей силе Божьего прощения, о Его присутствии и утешении даже в самых чудовищных обстоятельствах. Ее вера и моральные принципы подверглись испытанию. Это произошло в 1947 году в одной из церквей Мюнхена. Она приехала в побежденную Германию с вестью о Христе и Его всепрощении...

ПОБЕДИТЬ СЕБЯ

Многие люди в церкви, слыша, что Бог, прощая наши грехи, не вспоминает их более, молча вставали, брали свои пальто и безмолвно уходили... Слишком много шрамов и боли оставила в их сердцах война. После служения к Корри подошел лысеющий мужчина в сером пальто и с коричневой шляпой в руках. Он улыбался и вежливо кланялся. Корри внимательно посмотрела на него, перед ней моментально промелькнула синяя форма и фуражка с кокардой. Она сразу же узнала в нем бывшего надзирателя, одного из наиболее жестоких карателей и конвоиров в концлагере Равенсбрюк. Вспомнила стыд, с которым она, ее сестра Бетси и другие женщины нагишом проходили перед надзирателями. Корри пишет о глубокой внутренней борьбе: «Вот он стоял против меня с протянутой рукой, и я слышала его голос: "Фройлен, как приятно было слышать, что все наши грехи Бог бросает в пучину морскую и не вспоминает более". Он говорил, а я, только что так убежденно

говорившая о прощении, стояла и смущенно рылась в сумке, не в силах протянуть ему руку. "Вы упомянули Равенсбрюк в своей речи, – продолжал он, – а я был там надзирателем. Но с тех пор я стал христианином и знаю, что Бог простил мне все те жестокости, которые я совершал. И все же мне хотелось бы услышать слово прощения из ваших уст. Вы можете простить меня?" В моей памяти опять всплыла медленная, ужасная смерть сестры... Мужчина стоял с протянутой рукой, рассчитывая на прощение. Это длилось всего несколько секунд, но для меня они показались вечностью. "Иисус, помоги мне, – взмолилась я про себя, – я могу протянуть ему руку, и это все, что я могу сделать сама, а Ты дай мне сил по-настоящему простить".

Корри протянула ему свою руку – бывшая арестантка – бывшему лагерному стражу. «Я прощаю вас, брат... от всего сердца». Позже она писала: «Я никогда не ощущала Божьей любви так остро, как в тот момент. Но и тогда я понимала, что это не моя любовь, а именно Божья. Я пробовала любить, но у меня не было на это силы. Здесь действовала сила Духа Святого и Его любовь...» После этого Корри имела полное право сказать: «Прощение – это волевое решение, а воля может функционировать независимо от температуры сердца». И еще: «Память – это ключ не к прошлому, а к будущему».

Источник: www.heroes-of-faith.com

Заздрість не є невинною вадю. Від того, плекаємо ми в собі цей гріх чи, навпаки, знищуємо в самому зародку, залежатиме значно більше, ніж ми собі уявляємо. Проаналізуємо деякі вчинки біблійних героїв. Радість перемоги Давида над Голіафом була затьмарена тим, що Саулу цього разу не судилося збирати лаври. Усупереч тріумфу та радості народу, серце однієї людини сповнилося заздрості.

ЗАЗДРІСТЬ >

Викликане успіхом іншого, це почуття проникає в усі куточки людського ества, знищуючи в ньому все живе. Спочатку людина порівнює себе з кимось, потім залишається неприємний осад у її пам'яті, а згодом у серці оселяються підозрілість, ворожнеча, непереборне бажання позбутися свого суперника.

У Саула заздрість набула смертоносного характеру. Він жадав смерті Давида. Неодноразово Бог намагався зупинити несамовитого царя, та марно – уже не сам Саул керував собою, а недобра сила.

Приступи заздрості позбавляють людину сну, апетиту та хорошого настрою, не кажучи про мотивацію всіх учинків. Соломон говорив: «**Заздрість – гнилизна костей**» (Прип. 14:30).

Підступність цієї вади полягає в тому, що вона проявляє себе щодо речей не лише світських та матеріальних, а й духовних.

Чи не замислювалися ви над питанням, чому Ісуса віддали на смерть? Ви можете перерахувати кілька причин:

1) ненависть до Ісуса з боку духовних вождів юдейської нації, чії гріхи Він викривав (Матв. 23);

2) прагнення помститися Христу за поведінку в храмі (Івана 2:13-17; Марка 11:15-18);

3) жадоба наживи, котру не зміг подолати один із дванадцятьох учнів (Івана 6:71; 12:6; Матв. 26:14-16);

4) виконання старозавітного пророчтва (Марка 15:27, 28);

5) підлеслива політика пригноблених юдеїв, вигідна імперському Риму (Івана 19:15). Проте була ще одна причина, чому Ісуса хотіли вбити.

«На кожне свято правитель мав звичай відпускати народовеі одного в'язня, якого бажали. Був же тоді відомий в'язень, що звався Вараввою. Коли вони зібралися, Пилат сказав їм: Кого хочете, щоб я відпустив вам, Ісуса Варавву чи Ісуса, що зветься Христос? Бо знав, що через заздрощі видали Його» (Матв. 27:15–18).

«Легідне серце — життя то для тіла, а заздрість — гнилизна костей»

(Прип. 14:30).

Христа розіп'яли через заздрість. Що ж в Ісусі могло викликати заздрість? Хіба на Ньому був розкішний одяг? Хіба Він роз'їжджав Юдеєю на золотій колісниці?

Хто ж зрадив Христа через заздрощі? Марко пише: **«Бо знав, що через заздрощі первосвященики Його видали»** (Марка 15:10). Первосвященики заздрили не тому, чим володів Ісус, а Його владі та авторитету. Допитуючи Ісуса, дивлячись в очі своєї невинної жертви, Каяфа переконався у своїй духовній ущербності. Дивлячись на Христа, він позаздрив, що Той є Помазанцем Божим.

Середньовічний італійський художник Джотто написав картину, на якій спробував зобразити заздрість. Як саме? Митець намалював огидну істоту: великі вуха – заздрісна людина завжди готова вислухати все недобре про свого ближнього; руки із загостреними, як кігті, пальцями, що вп'ялися в мішечок із золотими та срібними монетками, – ця істота жадібна; з вуст замість язика видно змія – отруйну та хитру істоту; зуби змія готові вп'ястися та вжалити голову їй же, заздрості; під ногами цієї істоти художник зобразив язика полум'я – заздрість мучить саму себе, тому життя заздрісної людини минає в цілковитому відчаї.

Сьогодні, як і раніше, диявол знову й знову застосовує свій випробовуваний спосіб спокуси людей. Єдиний шлях протистояти йому – це пишатися тим, що ми – сини та доньки Благословенного. Якщо щодня, молячись Богу, ми називаємо Його своїм Отцем, тим самим ми визнаємо себе Його дітьми. **«Якщо ж ми діти, – говорить Павло, – то й спадкоємці, – спадкоємці Бога і співспадкоємці Христа»** (Римл. 8:17).

Юрій Друмі, доктор богослов'я

ОЗНАКИ ДЛЯ НАШОГО ЧАСУ

«Коли Він [Христос] сидів на Оливній горі, підійшли до Нього учні на самоті, кажучи: Скажи нам, коли це буде і яка ознака Твого приходу та кінця віку? У відповідь Ісус сказав їм: Стережіться, щоб хтось вас не ввів у оману, бо багато хто прийде під Моїм Ім'ям, кажучи: Я Христос! – і багатьох зведуть. Ви почуєте про війни і про чутки воєнні. Глядіть, не жахайтесь, бо має так статися; але це ще не кінець. Бо повстане народ проти народу, і царство піде на царство, і буде голод, і пошесті, і землетруси в різних місцях, та це все – це лише початок страждань» (Матв. 24:3-8).

Багато людей, досліджуючи Біблію, прагне з'ясувати, чи справді це останній час. Адже після гріхопадіння на Землі завжди були хвороби, війни та епідемії.

Пригадайте епідемію чуми в XIV ст., що забрала життя третини населення Європи. Схожі події відбувалися до народження Христа, під час Його життя та служіння на Землі та після Його смерті. Здається, ці вірші справді не повідомляють про особливі події, вони констатують історію людства. Утім, якщо ретельно дослідити, то виявиться, що в них міститься вістка для сучасного світу.

Всесвітня організація охорони здоров'я виокремлює чотири великі групи захворювань. Перша – травматизм (унаслідок катастроф літаків, потягів, автомобілів, воєн, нещасних випадків). Друга група – спадкові захворювання. Третя – захворювання, пов'язані з екологією. Четверті – хвороби, які вини-

кають унаслідок неправильного способу життя людини. Які з цих хвороб залежать від нас, а які – ні? Чи можемо ми якимось чином вплинути на катаклізми та катастрофи? Практично ні. А щодо решти трьох груп, то вони певною мірою залежать від нашого способу життя та діяльності. Сьогодні ширяться хвороби спадкового характеру. Поглибилася екологічна проблема світу. Першопричина більшості хвороб криється в нашому способі життя. За даними ВООЗ, наше здоров'я на 10 % залежить від медичного обслуговування, на 20 % – від екології, на 20% – від спадковості й на 50 % від способу життя.

Хто з нас не знає таких захворювань, як виразка шлунка, інфаркт міокарда, гіпертонія, гастрит, бронхіальна астма? Здається, вони існували в усі часи. Проте кількість хронічних захворювань непомірно зросла. Дедалі частіше виникають такі захворювання, як вітряна

віспа, кір, скарлатина, грип, онкологічні захворювання.

Уперше злаякісні пухлини були описані в єгипетському папірусі приблизно в 1600 р. до н. е. У папірусі розповідається про кілька форм раку молочної залози й повідомляється, що від цієї хвороби немає лікування. Назва «рак» походить від введеного Гіппократом (460-370 рр. до н. е.) терміну «карцинома» на позначення злаякісної пухлини з перифокальним запаленням. Її форма нагадує зовні краба. Гіппократ описав кілька видів раку, а також запропонував термін *oncos*, який увійшов у медичну практику.

За даними онкологів, майже 90 тис. жителів України щорічно помирає від раку. Його різновиди є однією з основних причин смертності в усьому світі. ВООЗ вважає, що число випадків захворювання на рак зростає за найближчі 20 років на 70 %.

На сьогодні ми маємо велику кількість ліків, проводимо різноманітні діагностування, а рівень захворюваності зростає. Учені довели, що багато захворювань викликані частими стресами. Ритм життя сучасних людей не порівняти з попереднім поколінням. Учені говорять про таке поняття, як «хронічний стрес». Справді, переважна більшість людей живе в стані постійного стресу. Мало грошей, проблема з роботою, політична нестабільність. Соціальні конфлікти призводять до нервових зривів. «Хвороби цивілізації» викликані життєдіяльністю людини. Люди, що працюють у шахтах чи займаються важкою фізичною працею, як правило, до виходу на пенсію вже мають купу хвороб, а інколи – й інвалідність.

До 80 % випадків ішемічної хвороби серця, 90 % випадків цукрового діабету другого типу та близько третини онкозахворювань можна попередити шляхом зміни способу життя (Здоров'я України, 2006).

Учених цікавило, як з'явилося таке захворювання, як СНІД. Виявилося, СНІД прийшов до нас із африканських племен. ВІЛ-інфекція, імовірно, виникла в центральній частині Західної Африки і вражала спочатку мавп. СНІД – важке інфекційне захворювання, спричинене вірусом імунodefіциту людини (ВІЛ), який вражає імунну систему, знижуючи при цьому протидію організму захворюванню. Перші випадки СНІДу діагностували 1981 року в США.

Проблема епідемії ВІЛ/СНІДу досі залишається актуальною і в Україні, й у світі. Як не прикро, але Україна посідає одне з перших місць у Європі за темпами поширення ВІЛ-інфекції. Сам по собі СНІД не є смертельною хворобою, але функціонування його вірусу в організмі впливає на імунну систему так, що навіть простий нежить може призвести до смерті людини. Статеві контакти – найпоширеніший шлях зараження вірусом. Внутрішньовенне введення наркотиків не тільки загрожує здоров'ю, але й значно підвищує ризик інфікування, адже, як правило, використовують загальні голки і шприци без їхньої стерилізації.

Професор Скрипкін у своїй монографії «Шкірні та венеричні хвороби» довів, що сифіліс є наслідком гріха людини. За однією з версій, сифіліс завезли до Європи моряки, які поверталися з походів Христофора Колумба до Америки.

«Тому умертвіть ваші земні члени: розпусту, нечистоту, пристрасть, потяг до зла і жадобу до наживи, що є ідолослужінням... Коли з'явиться Христос – ваше життя, тоді й ви з'явитесь з Ним у славі»

(Колос. 3:5, 4).

☛ За матеріалами статей О. Опаріна

Я ВЫБИРАЮ...

Я выбираю любовь...

Ничто не может оправдать ненависть, никакая несправедливость не должна зарождать горечь. Сегодня я буду любить Бога и то, что любит Бог.

Я выбираю радость...

Я позволю Богу быть Господом любых обстоятельств. Я не поддамся искушению быть циничной. Я отказываюсь смотреть на людей как на нечто меньшее, чем Божьи творения. Каждую ситуацию я буду рассматривать как возможность увидеть Бога.

Я выбираю покой...

Я буду жить в прощении. Я буду прощать, чтобы иметь жизнь.

Я выбираю терпение...

Я не стану обращать внимание на повседневные неудобства. Вместо того чтобы проклинать занявшего мое место, я сама уступлю его ему. Вместо того чтобы жаловаться, что мне приходится долго ждать, я буду благодарна Богу за еще одну возможность помолиться.

Я выбираю доброту...

Я буду добра к бедным, так как они одиноки. Добра к богатым, так как они исполнены страха. Добра к недобрым, так как Бог добр ко мне.

Я выбираю благочестие...

Я буду жить без копейки в кармане, но никогда не возьму заработанное нечестно. Я предпочту бесславие, но никогда не буду хвастать. Я буду исповедоваться, но не обвинять...

Я выбираю верность...

Я буду исполнять обещанное. Те, кто давал мне займы, не пожалеют об этом. Мои сотрудники не усомнятся в моем слове. Мой супруг не поставит под вопрос мою любовь.

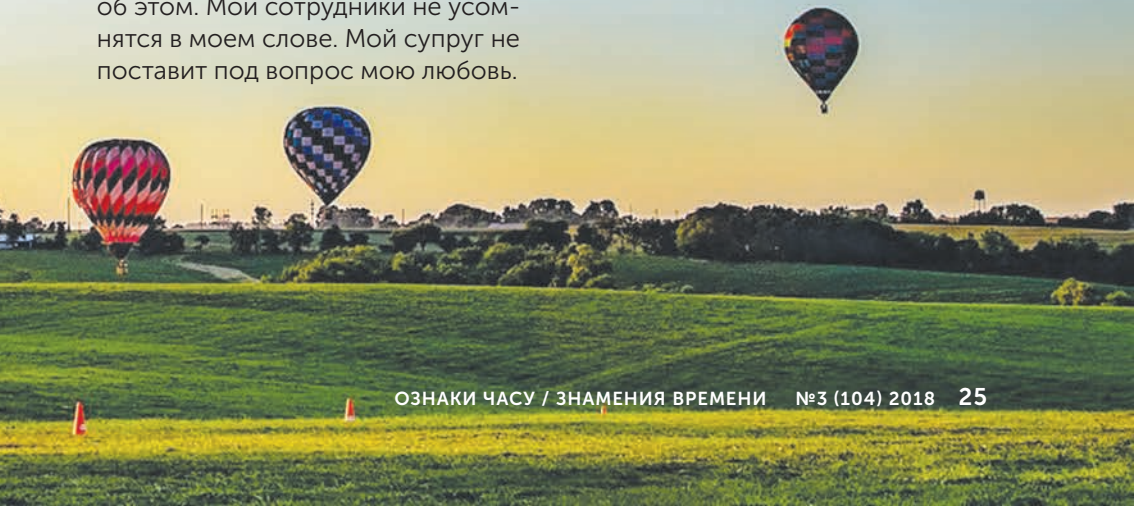
Я выбираю кротость...

Ничего нельзя добиться силой. Я буду кроткой. Если я повышу голос, то сделаю это только в прославлении Бога. Если я подниму руку, то только к Нему в молитве. Если я буду требовать, то только у самой себя.

Я выбираю самоконтроль...

Я духовное существо. Я буду находить удовольствие только в своей вере. Только Христос будет моим Учителем.

Любовь, радость, мир, долготерпение, благость, милосердие, вера, кротость, воздержание... Им я отдаю свой день. Если я одержу победу, то воздам благодарение Богу. Если потерплю неудачу, то буду искать Его милости и благодати.

ПРИТЯГАТЕЛЬНОСТЬ ЕГО ХАРАКТЕРА

ЖИЗНЬ ХРИСТА БЫЛА ГАРМОНИЧНОЙ

Иисус из Назарета отличался от всех других людей. Вся Его жизнь характеризовалась бескорыстным человеколюбием и красотой святости. В Его сердце жила самая чистая любовь, свободная от эгоизма и греха. Жизнь Христа была совершенно гармонична. Он является единственным примером благодати и совершенства. С первых дней Его служения люди начали яснее понимать характер Бога.

До времени Первого пришествия Христа народ поклонялся жестоким, деспотичным богам. Даже на разум иудеев больше влиял страх, а не любовь. Задачей Христа на Земле было открыть людям, что Бог является не деспотом, а Небесным Отцом, исполненным любви и милости к Своим детям. Любовь Христа глубока и искренна, она течет, подобно неудержимому потоку, ко всем, кто принимает ее. В Его любви нет места эгоизму.

ИИСУС ПРОЯВЛЯЛ ОСОБУЮ ПРИТЯГАТЕЛЬНОСТЬ ХАРАКТЕРА

Уже в детстве в характере Иисуса проявлялась особая притягательность. Он

всегда был готов помогать другим, проявляя в отношениях с людьми бесконечное терпение, отличался правдивостью, никогда не позволял себе никаких компромиссов с совестью. Твердый в соблюдении нравственных принципов, Он Своей жизнью явил благодать безупречного отношения к людям.

Мать Иисуса, внимательно наблюдавшая, как взрослеет Дитя, замечала печать совершенства в Его характере. Она с радостью поощряла развитие этого светлого восприимчивого ума. Через Святого Духа она получила мудрость для сотрудничества с небесными силами в воспитании Сына, Который считал Своим Отцом только Бога.

ОН НЕ БЫЛ ЛИШЕН СЕРДЕЧНОЙ ТЕПЛОТЫ И ЖИЗНЕРАДОСТНОСТИ

Многие люди имеют неправильное представление о характере и жизни Христа. Они думают, что Христос был лишен сердечной теплоты и жизнерадостности, что Он был суров, строг и печален. И поэтому часто христианская жизнь некоторых бывает окрашена мрачными тонами.

В КАЖДОМ ЧЕЛОВЕКЕ ИИСУС ВИДЕЛ БЕЗГРАНИЧНЫЕ ВОЗМОЖНОСТИ

Взирая на людей с надеждой, Он внушал им надежду. Встречая их с доверием, Он внушал им доверие. Являя С собой истинный идеал человека, Иисус пробуждал и желание, и веру в достижение такого идеала. В Его присутствии отверженные и падшие души осознавали, что они тоже люди, и страстно желали стать достойными Его уважения. Во многих сердцах, которые, казалось, были чуждыми ко всему святому, пробуждались новые порывы.

СЕРДЦЕ ИИСУСА БЫЛО ИСТОЧНИКОМ ЖИЗНИ

Часто говорят, что Иисус плакал, и неизвестно, улыбался ли Он когда-нибудь. Наш Спаситель действительно был «Мужем скорбей, изведавшим болезни». Он открывал Свое сердце для всех горестей людских. Но хотя Его жизнь и была полной самоотречения и обремененной скорбями и заботами, дух Его не был подавлен. Его лицо не выражало скорби и недовольства, но всегда свидетельствовало о внутреннем спокойствии. Сердце Иисуса было источником жизни, и куда бы Он ни приходил, всегда приносил с Собой покой и мир, радость и счастье.

ХРИСТОС НИКОГДА НЕ ВЫХОДИЛ ИЗ СЕБЯ

Христос Своей жизнью воплощал Божественные учения. Его ревность никогда не приводила Его к горячности. Он проявлял стойкость без упрямства, благоволение не означало слабости, мягкость и сочувствие не были сентиментальностью. Христос общался со всеми, но обладал достоинством, не допускающим фамильярности. Его воздержанность не переходила в фанатизм или аскетизм. Он возвышался над миром, но тем не менее не был безразличен к нуждам самых низших среди людей. Он знал

потребности каждого. Иисус шел туда, где люди сбились с истинного пути. Он достигал всех глубин человеческого горя и несчастья.

ДОБРЫЕ ДЕЛА — ЭТО ТОТ ПЛОД, КОТОРЫЙ ХРИСТОС ОЖИДАЕТ ОТ НАС

Добрые слова, благотворительные дела и нежная забота о бедных, нуждающихся и страждущих должны стать частью нашего естества. Когда сердце сочувствует другим сердцам, страждущим от разочарования и горя, когда рука протягивается к нуждающимся, чтобы помочь им, когда нагих одевают, странника приглашают пройти в дом и дают ему место в своем сердце, тогда ангелы приближаются к такому человеку и Небо окликается в ответном порыве.

Каждый справедливый, милосердный и щедрый поступок отзывается на Небе нежной мелодией. Отец Небесный взирает со Своего престола на тех, кто поступает милостиво, и причисляет их к самому ценному Своему достоянию. Каждый милостивый поступок в отношении нуждающихся и страдальцев рассматривается так, словно он сделан для Иисуса.

СЧАСТЛИВЫ ЛЮДИ, ЖИЗНЬ КОТОРЫХ ОТРАЖАЕТ ЖИЗНЬ НА НЕБЕ

Тепло домашнего очага — неоценимое богатство. Счастливы те родители, чья жизнь является истинным отражением жизни на Небе, поскольку обетования и повеления Божьи пробуждают в ребенке благодарность и почтительность. Благословенны родители, чья чуткость, справедливость и долготерпение открывают ребенку любовь, справедливость и долготерпение Божье и которые, уча ребенка любить, доверять и повиноваться им, учат любви, доверию и повиновению своему Небесному Отцу. ➤

РОДИТЕЛИ НАКЛАДЫВАЮТ НА ДЕТЕЙ СОБСТВЕННЫЙ ОТПЕЧАТОК ХАРАКТЕРА

Если у одного ребенка чрезмерно развиты одни черты, а другой проявляет другие неприятные качества, кто, как не родители, должны быть терпеливы, сдержанны и добры?

Матери и наполовину не оценивают свои преимущества и возможности. Они иногда не понимают, что могут быть соработниками у Бога, помогая своим детям развивать гармоничный характер. Воспитание ребенка в ранние годы переоценить невозможно. Уроки, которые он усваивает в первые семь лет жизни, оказывают на формирование его характера больше влияния, чем знания, воспринятые им в дальнейшие годы.

ВСПЫЛЧИВЫЙ ХАРАКТЕР ИНОГДА ПЕРЕДАЕТСЯ ПО НАСЛЕДСТВУ

Некоторые люди унаследовали вспыльчивый характер и еще в детстве не были приучены к самообладанию. Людей с таким пылким темпераментом часто отличает зависть и ревность.

ЦЕЛИТЕЛЬНОЕ ВЛИЯНИЕ ДОБРОТЫ

Проявлением кротости, доброты и нежности создается атмосфера, которая будет исцелять, а не сокрушать.

Не вынашивайте низменных мыслей и не говорите грубых слов. Грубые слова, пошлые шутки, недостаток вежливости в доме повлияют на вас, и, если их часто повторять, они станут вашей второй натурой. Семейный очаг – слишком свя-

щенное место, чтобы быть оскверненным вульгарностью, нечистотой и взаимными упреками. Пусть любовь, истина, доброта и долготерпение будут растениями, посаженными в саду сердца.

НУЖНО БОРЬТЬСЯ С РАЗДРАЖИТЕЛЬНОСТЬЮ

Родители, когда вы чувствуете, что раздражены, вам не следует совершать тяжкий грех и отравлять всю семью этой опасной раздражительностью. В такие моменты бодрствуйте над собой вдвойне и решитесь в своем сердце никого не оскорблять устами своими, но произносить только приятные, ободряющие слова. Управляя собой таким образом, вы укрепитесь духом. Вы перестанете нервничать и утвердитесь в принципах правды.

Когда вы проявляете нетерпение, то часто думаете, что причина этого кроется в ваших детях, и совершенно незаслуженно обвиняете их. Когда вы в хорошем настроении, дети выполняют то же самое ваше задание, но вы воспринимаете это совершенно нормально. Дети все замечают и чувствуют, когда вы непоследовательны и непостоянны в своих оценках, и сами начинают вести себя по-разному. Иногда они готовы благосклонно отнестись к вашему меняющемуся настроению, но порой становятся нервными и раздражительными и не переносят упреков...

Некоторые родители отличаются нервозностью, и когда они приходят усталые с работы или бывают обременены заботами, то теряют спокойствие и выдержку, начинают раздражаться и ворчать на тех, кто является для них самыми дорогими на этой земле. Детей в их бедах и несчастьях надо успокаивать с нежным состраданием.

НЕЛЬЗЯ РАНИТЬ БЕЗРАЗЛИЧИЕМ ЧУВСТВИТЕЛЬНОГО РЕБЕНКА

Маленьким детям нравится общество. Как правило, они не могут долго оставаться одни, и матери следует понять, что большую часть времени ей лучше про-

водить вместе с детьми в одной комнате. Тогда она сможет присматривать за ними, улаживать маленькие ссоры, исправлять вредные привычки, проявления эгоизма, гнева и направлять их деятельность в правильное русло.

Матери не следует ранить чувствительное сердце ребенка безразличием или нежеланием разбираться в его детских делах. То, что ей может показаться мелочью, для него очень важно. Своевременное слово наставления или предостережения часто оказывается весьма ценным. Одобрительный взгляд, воодушевляющее слово и похвала, исходящая от матери, могут порой озарить светом юные сердца на целый день. Приятный тон голоса, мягкие манеры и искренняя привязанность, которая находит выражение в каждом поступке, в сочетании с трудолюбием, аккуратностью и бережливостью делают даже лачугу счастливейшим домом.

ЖИЗНЕРАДОСТНЫЙ ХАРАКТЕР И ПРИЯТНЫЙ НРАВ

С колыбели учите своих детей проявлять самоотречение и самообладание. Учите их наслаждаться красотами природы и тренировать все способности ума и тела в полезном занятии. Воспитывайте детей так, чтобы у них был здоровый организм, высокая нравственность, жизнерадостный характер и приятный нрав. Учите их тому, что поддаваться искушению – значит проявлять слабость и порочность, а сопротивляться ему – значит быть благородным и мужественным.

АВТОРИТЕТ С ТВЕРДОСТЬЮ

Только непоколебимая строгость может поддерживать авторитет, ибо в противном случае все будет подвергнуто насмешке и презрению. Так называемая нежность, уговоры, потворство родителей и воспитателей желаниям детей являются самым большим злом, какое только может обрушиться на них. Каждая семья должна

руководствоваться принципиальной твердостью, решительностью и определенными требованиями.

ЛЮБОВЬ – ПРИНЦИП ДЕЙСТВИЯ

Любовь – это нежное насаждение, его нужно лелеять и взращивать, а все горькие корни вокруг нее необходимо уничтожить, чтобы у нее была возможность разрастаться, и тогда под ее влиянием окажутся все силы ума и сердца, так что мы будем любить Бога превыше всего и ближних наших, как самих себя. **«Во всем, как хотите, чтобы с вами поступали люди, так поступайте и вы с ними»** (Мф. 7:12). В этих словах изложены могучие мотивы, которые должны побуждать нас любить друг друга пламенно и от чистого сердца.

«Каждый милостивый поступок в отношении нуждающихся и страдальцев рассматривается так, словно он сделан для Иисуса. Счастливы люди, жизнь которых отражает жизнь на Небе».

Господь не велел нам поступать по отношению к себе так, как мы хотим, чтобы другие поступали с нами; напротив, мы обязаны поступать с другими так, как хотим, чтобы они поступали с нами в аналогичных обстоятельствах...

Эгоистичное сердце способно на щедрые поступки, оно может признавать истину для нашего времени и проявлять внешнее смирение и радушие, однако побуждения его бывают обманчивыми и нечистыми. Поступки, проистекающие из такого сердца, могут быть лишены принципов чистой любви... Любовь ➤

необходимо лелеять и развивать в себе, ибо влияние ее божественно.

Любовь побуждает благоприятно оценивать побуждения других. Любовь **«не бесчинствует, не ищет своего, не раздражается, не мыслит зла»**. Христоподобная любовь побуждает человека представлять побуждения и поступки других людей в самом выгодном для них свете. Такой человек не будет без надобности изобличать чужие ошибки и просчеты; он не станет благосклонно выслушивать критику в чей-то адрес, но постарается напомнить о добрых качествах других людей. В сердцах любящих Бога не может гнездиться ненависть или зависть.

«**Эгоизм отравляет человеческое счастье, вызывает у человека чувство вины и ведет людей, вынашивающих его, к кораблекрушению в вере**».

САТАНИНСКАЯ ПОДМЕНА — ЭГОИЗМ ВМЕСТО ЛЮБВИ

Из-за непослушания способности человека были извращены, и эгоизм занял место любви. Его естество настолько ослабло, что он не смог сопротивляться силам зла, а искушитель взялся за осуществление своей цели расстроить Божественный замысел сотворения человека и наполнить землю несчастьем и опустошением.

Необходимо всегда укрощать эгоистичный интерес; если же дать ему волю, он становится контролирующей силой, которая снижает интеллект, ожесточает сердце и ослабляет нравственную силу. Затем приходит

разочарование. Человек разорвал свою связь с Богом и предался недостойным поступкам. Эгоизм отравляет человеческое счастье, вызывает у человека чувство вины и ведет людей, вынашивающих его, к кораблекрушению в вере.

Богатство имеет свойство развращать и губить человека; сила и власть способны причинить вред личности, но превосходство и ценность истинной любви заключается в ее способности делать только добро и ничего, кроме добра. Все, что делается из чистой любви, каким бы ничтожным и презренным оно ни было в глазах людей, есть добрый плод, ибо для Бога важнее, сколько любви человек вкладывает в каждое дело, чем количество добрых дел.

НЕУПРАВЛЯЕМЫЕ СТРАСТИ НАНОСЯТ ВРЕД СПОСОБНОСТЯМ ВОСПРИЯТИЯ

Низменные страсти нужно строго контролировать. Когда страстям позволено переступать все границы, способности восприятия оскверняются... Когда люди потакают страстям, кровь вместо того, чтобы циркулировать во всех органах тела равномерно, в итоге недостаточно снабжая сердце и ум, приливает в чрезмерных количествах к внутренним органам. Результатом является болезнь. Человек не может быть здоровым, пока зло не распознано и не исправлено.

Печаль, огорчение, сильное волнение, недовольство, угрызения совести, чувство вины, разочарования, недоверие — все это постепенно истощает жизненные силы, вызывая расстройство здоровья и даже смерть....

Печаль ослабляет кровообращение в кровеносных сосудах и нервах, а также замедляет работу печени. Она мешает процессу пищеварения и питания и приводит к обезвоживанию внутренних составляющих всего организма. Мужество, надежда, вера, сочувствие, любовь способствуют здоровью и продлевают жизнь.

ПО ПРИРОДЕ МЫ ЭГОЦЕНТРИЧНЫ

Мы по природе эгоцентричны, самоуверенны и упрямы. Но, усваивая уроки, которые Христос желает преподать нам, мы становимся причастниками Его природы, с этого времени мы уже живем Его жизнью. Замечательный пример Христа, ни с чем не сравнимая нежность, с которой Он разделял чувства человека, плача с плачущими и радуясь с радующимися, должны оказывать глубокое влияние на характер всех, искренне следующих за Ним. Добрыми словами и поступками эти люди будут стремиться облегчить тяготы изнемогих в пути.

КОНТРОЛЬ СОВЕСТИ И РАЗВИТИЕ ДОБРОГО ПРАВА

Нам всем следует развивать у себя добрый нрав и подчинять себя контролю совести. Дух истины, принятый в сердце, делает людей намного лучше. Он открывает сердце, замерзшее от алчности; он разжимает руку, всегда закрывающуюся при виде человеческого горя, и его плодами становятся любовь и милосердие, видимые всем.

КРИТЕРИЕМ ЯВЛЯЕТСЯ СЛОВО БОЖЬЕ

Следовать велениям своей совести недостаточно, чтобы чувствовать себя в безопасности...Нужно решить вопрос: находится ли совесть в гармонии со Словом Божиим? Если нет, следовать ей небезопасно, ибо она ведет к заблуждению. Совесть должна быть просвещена Богом. Необходимо уделять время изучению Священного Писания и молитве. Тогда ум будет утвержден, укреплен и успокоен.

РАЗВИТИЕ ЧУВСТВА САМОУВАЖЕНИЯ

Уважение, проявленное к страдающей душе, – верное средство восстановления через Христа Иисуса чувства собственного достоинства, которое человек потерял. Наши ободряющие мысли о том, каким он

может стать, помогут так, как мы не в состоянии себе полностью оценить.

Некоторые из тех, с кем вам приходится общаться, могут оказаться людьми грубыми и нелюбезными, однако это не причина стать менее любезными и вам самим. Тот, кто желает сохранить самоуважение, должен следить за тем, чтобы не ранить чувство самоуважения в других. Это правило следует неуклонно соблюдать в общении с самыми скучными и неуклюжими личностями.

РАЗДРАЖИТЕЛЬНЫЕ СЛОВА ВРЕДЯТ ЧУВСТВУ СОБСТВЕННОГО ДОСТОИНСТВА

Кто не сдерживает свой язык, те испытывают стыд, потерю уважения к самим себе и лишаются спокойствия. Они будут чувствовать жестокие угрызения совести и сожалеть о том, что потеряли самообладание и наговорили лишнего. Насколько было бы лучше, если бы никогда не произносились такие слова! Насколько лучше иметь в сердце благодать, которая помогает в самой накаленной обстановке сохранить хладнокровие и все переносить с христианской кротостью и смирением.

Пусть ни одно слово раздражения, грубости или резкости не слетает с ваших уст. Благодать Христа готова прийти вам на помощь и ждет, когда вы обратитесь к ней. Его Дух возьмет под контроль ваше сердце и вашу совесть, руководя вашими словами и делами. Не лишайте себя самоуважения, произнося поспешные, бездумные слова.

 Эллен Уайт

НЕЗВИЧАЙНИЙ МАРАФОН

В Австралії організували цікаве спортивне змагання – марафон від Сіднея до Мельбурна. Це навіть не марафон зі звичною для нього дистанцією, а супермарафон, оскільки його довжина – 875 кілометрів. Щоб подолати цю відстань, підготовленим спортсменам знадобилося майже шість діб. На старт зазвичай виходять молоді міцні бігуни зі світовим іменем, їхній одяг і взуття прикрашають логотипи найвідоміших спортивних фірм.

І ось одного разу 1983 року на старті забігу з'явився немолодий чоловік,

що мав досить дивакуватий вигляд. Він був одягнений у робочий комбінезон фермера і взутий у калоші поверх черевиків. Спочатку всі подумали, що чоловік просто прийшов подивитися на старт марафону, але коли він підійшов до суддівського столу, щоб отримати номер учасника забігу, усі зрозуміли, що він має намір бігти. Дивак став на лінію разом з іншими атлетами, і до нього відразу підійшли представники телевізійної компанії. Вони навели на нього камеру й запитали:

– Доброго дня! Хто ти такий і що тут робиш?

— Я Кліфф Янг. Моя сім'я розводить овець і корів на великому пасовищі неподалік від Мельбурна.

Фермер літнього віку вирішив помірятися силами з молодими спортсменами. Кліффу Янгу на той момент виповнився 61 рік.

І ось марафон розпочався.

Професіонали швидко залишили Кліффа в його дивних калошах далеко позаду. Деякі глядачі йому співчували, а деякі відверто кепкували зі старого. По телевізору люди стежили за Кліффом, багато людей переживало й молилося за нього, щоб він не помер у дорозі. Один зі спонсорів забігу зглянувся над старим, переодягнув його в спортивну форму й перевзув у легкі кросівки.

Кожен спортсмен цього марафону знав, що бігти потрібно більше п'яти днів, щодня по 18 годин, а 6 годин відводилося на сон. Кліфф Янг про це не знав. Тому він біг усю ніч безперервно, тоді як решта атлетів відпочивала. Але навіть без зупинки на сон Кліфф був позаду всіх спортсменів, молодих і жвавих. Утім, долаючи дистанцію в нічний час, він поступово наближався до лідерів забігу й останньої ночі обійшов усіх атлетів світового класу. До ранку останнього дня він був далеко попереду всіх. Кліфф Янг не тільки пробіг супермарафон у віці 61 рік і при цьому НЕ ПОМЕР на дистанції, але й виграв його! Більше того, він побив рекорд забігу на 9 годин і став національним героєм Австралії. Кліфф Янг подолав забіг завдовжки 875 кілометрів за 5 днів, 15 годин і 4 хвилини.

Секрет цього унікального бігуна в тому, що він усе життя провів на фермі й постійно бігав між овечими пасови-

щами. Коли насувався шторм, Кліфф вибігав заганяти овець. І робити йому це доводилося на чималій території. Іноді вівці втікали, Кліффу доводилося їх шукати й ловити. Часом він витрачав на це 2-3 дні.

Тому, дізнавшись, що марафон триває 6 днів, він вирішив узяти в ньому участь. Під час забігу Кліфф уявляв перед собою вівцю, що втікає, і намагався її наздогнати. Ось так і переміг.

Що дивно, після перемоги Кліфф Янг не взяв собі жодного призу. Йому призначалося 10 тис. австралійських доларів, але він сказав, що брав участь у забігу не заради грошей, і без роздумів роздав призові п'яти першим атлетам, які прибігли після нього, тобто по 2 тис. кожному. Кліфф не залишив собі ні цента, і вся Австралія просто захоплювалася ним.

Одного разу люди подарували йому годинник, оскільки в нього його не було. Кліфф подякував, але потім віддав годинник першій дитині, яку зустрів дорогою. Кліфф Янг не розумів, навіщо йому годинник, адже він чудово знає, коли день, а коли ніч, і коли він голодний.

Звісно, не слід порушувати принципи здорового способу життя, уночі необхідно відпочивати. Але описані вище прагнення чоловіка досягти мети, його наполегливість, щирість, безкорисливість, людяність, турбота про його овець не можуть залишити нас байдужими.

ЩО ОЗНАЧАЄ ПО-СПРАВЖНЬОМУ ПРОСТИТИ?

Як ви вважаєте, чи існують слова, котрі вимовити людині важко? Одне з них – слово «пробач», друге слово – «прощаю».

Чому інколи так важко визнати себе винним і так складно вибачити кривдникові, навіть коли він просить пробачення? Як по-справжньому пробачити і для чого це потрібно? Хіба від слова «пробач» уміть загояться завдані душевні рани?

Апостол Павло радить: **«Але будьте добрими один до одного, співчутливі, прощайте один одному, як Бог у Христі протиставив вам»** (Ефес. 4:32).

Грецькою *гинесте хрестой* можна перекласти не лише «будьте добрими», але й «станьте корисними», даруючи іншим прощення. Міра прощення виражена грецьким словом *катос* – «настільки, наскільки» Христос вам прощає.

Наше теперішнє життя пов'язане з минулим – невід'ємною частиною нашого буття, закріпленого в підсвідомості. Як жити з цим минулим, особливо коли це пов'язано з образами?

Проблему минулої образи люди вирішують різними способами:

1

Упродовж життя несуть у своєму серці зі злобою та ненавистю.

Тобто всю отруту та жовч постійно згадують, «переварюючи» в собі. Конфуцій писав: «Бути ображеним чи пограбованим – ніщо, якщо тільки ти не продовжуєш згадувати про це». У серці таких людей панує дух злоби та непростення.

2

Прагнуть до помсти та чинять її.

«Око за око» – біблійний принцип, але він стосувався лише судової системи ізраїльської нації, а не звичайних взаємин. Зміст його ізраїльтяни не сприймали буквально.

Свою репутацію людина не покращить, якщо, наприклад, за наклеп відплатить утричі.

Що можна сказати про зруйновану сім'ю, про відкинуту любов?

Помста – це, безумовно, ілюзія відплати. Це постріл у стіну, навпроти якої стоїмо, і куля рикошетом обов'язково поранить і нас. Ця внутрішня злоба та дух повернуться до нас самих. У боротьбі із супротивником ми опускаємося до його рівня або навіть ще нижче.

«Не мститися за себе, улюблені, але дайте місце гнівові Божому. Бо написано: Моя помста, Я відплачу, каже Господь» (Римл. 12:19).

3

Несуть лише частину «ноші».

«Я прощаю, але ось це я тобі не забуду!» – так інколи говорять люди, залишаючи в серці гіркоту образи. Цю образу вони не можуть вилити, бо вона стосується начальника чи людини, від котрої залежні або котру поважають...

Це сповільнена бомба, яка рано чи пізно вибухне в психіці та принесе свої жахливі наслідки.

4

По-справжньому прощають. Це насправді нелегко, але в цьому процесі важливо:

- а)** зрозуміти мотивацію (чому я повинен прощати?);
- б)** усвідомити, як дається прощення;
- в)** відокремити прощення від того, що хибно вважають ним;
- г)** з'ясувати, де взяти внутрішньої сили для прощення.

ЧОМУ МИ МАЄМО ПРОЩАТИ?

1

Якщо не хочеш простити заради кривдника – прости заради себе самого. ►

Звучить егоїстично? Як це зрозуміти? Скільки разів вас образили? Один раз, двічі, тричі...

Зізнаймося собі: скільки разів одного разу промовлене слово ми «прокрутили» в пам'яті? То хто більше знищує та вбиває нас – інші чи ми самі? Почуття образи – це наче вживати отруту й чекати смерті ворога. Непрощення отруює життя. Воно не змінює минулого й справляє негативний вплив на майбутнє: **«Серце радісне добре лікує, а пригноблений дух сушить кості»** (Прип. 17:22).

2 Ми маємо простити ще й тому, що самі здатні помилятися.

Якщо проаналізувати наше минуле, хіба не знайдемо того, за що нам і донині соромно? Ми часто звинувачуємо інших, але ніколи не можемо бути впевненими в тому, що за таких самих обставин повелися б якось інакше. З роками в нас розплющуються очі на себе самих!

Хіба ми не прагнули порозуміння та прощення від людини, котру образили? То хіба це не є одним з мотивів,

аби, бажаючи отримати прощення від людей, подарувати його й іншому? Соломон стверджує: **«Немає людини праведної на землі, що робила б добро й не грішила, тому не клади свого серця на всякі слова, що говорять, щоб не чути свого раба, коли він лихословить тебе, знає-бо серце твоє, що багато разів також ти лихословив на інших!»** (Екл. 7:20-22).

3 Прости, бо й сам щоденно просиш Божого прощення.

Під час війни один з воїнів пішов до церкви, аби просити благословити його на помсту своєму ворогові. Священнослужитель погодився на це, але сказав: «Перед цим ти маєш прочитати молитву "Отче наш..."» Солдат покірно схилився й повторював слова молитви, доки не дійшов до місця: «І прости нам гріхи наші, як і ми прощаємо боржникам нашим». Далі він не міг промовити ані слова...

Ми грішні люди. Нам щоденно потрібне Христове прощення та очищення. Якщо ми бажаємо цього, то повинні запам'ятати: у Бога немає

«Вкладу закони
Мої в серця їхні і
в розумі їхньому
напишу їх. І гріхів
їхніх і беззаконня
їхнього вже не при-
гадаю»

(Євр. 10:16, 17).

іншого шляху простити нас, окрім того, яким ми прощаємо своїх кривдників. Якщо наші двері прощення зачинені для інших, то цим самим ми собі зачинили двері для Небесного прощення.

«Ось заповіт, котрого заповідаю їм по тих днях, каже Господь: Вкладу закони Мої в серця їхні і в розумі їхньому напишу їх. І гріхів їхніх і беззаконня їхнього вже не пригадаю» (Євр. 10:16, 17).

Ми маємо простити, бо розуміємо, що часто людина керована кимось іншим.

Може постати запитання: «Хіба людина не розпоряджається сама собою?» Хіба чимало курців не знає, що рано чи пізно ця звичка може призвести до раку легенів чи емфіземи? Хіба наркомани не знають, що їхні товариші померли молодими від наркотиків? Хіба чимало тих, хто вживає алкоголь, не помічає своєї розумової та моральної деградації? Хіба вони не прагнули кинути ці руйнівні звички? Якби все було так просто.

Коли невинний Христос висів на хресті, замість вияву співчуття, юрба насміхалася... Ісус мав силу, щоб навіть тут виконати їхні безглузді прохання, але з Його вуст пролунало лише: **«Отче, прости їм, бо вони не знають, що роблять!»** (Луки 23:34). Христос знав, що вони раби сатани та гріха, який їх обплутав, тому прагнув звільнити їх.

Справжній християнин розуміє, що навіть несприятливі обставини Бог може перетворити на добро...

Апостол Павло пише: **«І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто**

покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Римл. 8:28).

Ці слова написані з власного досвіду. Скільки в житті Павла було, здається, безвихідних ситуацій, та Бог перетворив їх на благословення.

Прощення – це вияв волі людини, котра керована Божою силою. Згадайте сина патріарха Якова – Йосипа. Він мав достатньо сили та влади, щоб помститися братам за роки рабства та знущань. «Самі винні, – міг подумати він, – вони продали мене, то сама доля дає мені можливість помститися!»... Але Йосип думав інакше. **«А Йосип промовив до них: "Не бійтеся, бо хіба ж я замість Бога? Ви задумували були на мене зло, та Бог задумав те на добре, щоб зробити, як вийшло сьогодні, – щоб заховати при житті великий народ! А тепер не лякайтеся, – я буду утримувати вас та дітей ваших!" І він потішав їх, і промовляв до їхнього серця»** (Бут. 50:19-21).

Йосип вважав, що лише один Бог має право звершувати остаточний суд та покарання. Він не був наївною людиною, що не бачила зла. Йосип вірив, що негативні обставини Бог може повернути на добро. Крім того, він бачив у цьому волю Божу, щоб через складні обставини одного врятувати увесь народ.

ПРОЩЕННЯ – НЕ МИТТЄВИЙ ПРОЦЕС

Часто щирих християн мучать докори сумління через те, що вони часом не можуть миттєво простити. Але варто знати дещо про прощення. ➤

Процес прощення включає 3 етапи:

ПЕРШИЙ ЕТАП – СТРАЖДАННЯ

Якби не було страждань, не було б потреби в прощенні. Тобто йдеться не про прощення людини, котра запізнилася на 30 хв на побачення, чи того, хто наступив вам на ногу в тролейбусі. У цих випадках потрібні поблажливість та великодушність. Прощення необхідне там, де були завдані рана чи душевний біль.

ДРУГИЙ ЕТАП – ВІДОКРЕМЛЕННЯ

Ми можемо любити пороки, а ненавидіти людину, котра їх має. Коли ж ми відокремимо гріх від людини, то почнемо ненавидіти ганебний вчинок, а людині будемо співчувати й розуміти, що їй потрібна допомога.

ТРЕТІЙ ЕТАП – ПРИМИРЕННЯ

Примирившись із собою, з Богом, ми здатні примиритися з іншими. Давній мудрець Сенека писав: «Усі прощають, та ніхто не бажає допомогти». Прощення, подароване Богом, – це активна дія, спрямована на відновлення взаємин. За євангельським принципом, перші кроки назустріч повинен робити не кривдник, а скривджений. Христос навчає: **«А коли прогрішиться твій брат проти тебе, іди й йому викажи поміж тобою та ним самим; як тебе він послухає, ти придбав свого брата»** (Матв. 18:15).

ДЛЯ ТОГО ЩОБ ПО-СПРАВЖНЬОМУ ПРОСТИТИ, НЕОБХІДНО ВІДОКРЕМИТИ ПРОЩЕННЯ ВІД ТОГО, ЩО ХИБНО ВВАЖАЮТЬ НИМ.

Прощення не є почуттям

Згадайте нашого Спасителя на хресті. Неприродне положення тіла на хресті робило смерть бажаною. Нестерпна спека. Рани, що гнояться від гангрені. Глузування натовпу. Які почуття можуть бути в Страждальця? Можна все життя очікувати появи палких почуттів до наших неприємців, а вони так і не з'являться. Прощення – це не почуття, а принцип, що живе у відроджених серцях.

«**А коли прогрішиться твій брат проти тебе, іди й йому викажи поміж тобою та ним самим; як тебе він послухає, ти придбав свого брата**»

(Матв. 18:15).

Тому прощення – це особисте рішення, вияв волі, а не почуттів. Прощення – не миттєвий порив.

Прощати – не означає робити вигляд, що нічого не трапилося

Звичайно, дипломатичність та бажання згладити гострі кути є доброю рисою характеру. Але приховувати проблему – не означає вирішити її. Потрібно шукати шляхи розв'язання конфлікту, а не робити щасливий вигляд при гіркоті серця.

Простити – не означає виправдати вчинок винного

Чимало людей бере частину провини на себе, хоч вони зовсім не винні. Це може здаватися благородним. Але ми забуваємо, що,

схвалюючи неправду та гріх, ми сприяємо духовній деградації кривдника. Ми утверджуємо людину на шляху зла і своїми вчинками ніби кажемо: «Нічого страшного! З ким не буває?!»

Простити – це не означає звільнити від відповідальності

Ви можете пробачити злочин проти себе, і це буде враховано на суді. Проте людина, яка вчинила цей злочин, є порушником державного закону

й становить небезпеку для суспільства, тому суд винесе свій вирок. Часто навіть Боже мовчання розцінюється як потурання злу чи слабкість. **«Оце ти робив, Я ж мовчав, і ти думав, що Я такий самий, як ти. Тому буду картати тебе, і викладу все перед очі твої!»** (Псал. 49:21). Бог вирішує діяти, щоб показати: нічого безслідно не зникає. На Землі існує закон причини та наслідку, отож що людина сіє, те й жатиме.

ДЕ Ж УЗАТИ ВНУТРІШНЮ СИЛУ, АБИ ПО-СПРАВЖНЬОМУ ПРОСТИТИ?

Усі ви знаєте, у чому різниця між дорожнім вказівником та гідом. Вказівник лише вказує потрібний

напрямок до населеного пункту. А гід перебуває в цьому населеному пункті, щоденно проводить екскурсії й знає кожну вулицю та площу міста. Таким чином, прощати легше, коли не просто вказують дорогу, а проводять вас нею. Цим шляхом пройшов Христос. Але Він показав не тільки взірєць, гідний подиву, захоплення та наслідування 2000 років тому. Ісус і сьогодні через нашу щирю молитву продовжує нас прощати.

Отже, прощаючи, ми отримуємо прощення, а отримуючи прощення, вчимося прощати інших.

Пробачити – це відпустити ув'язненого і зрозуміти, що ув'язненим був ти.

Погляньте на Христа!

«І так належало постраждати Христові і воскреснути з мертвих третього дня, щоб в ім'я Його проповідувалося каяття на прощення гріхів у всіх народів, починаючи з Єрусалиму» (Луки 24:46, 47).

Прощення – це Божий дар, котрий у край необхідний як тому, хто прощає, так і прощеному. Я запрошую вас звільнитися від кайданів помсти, гніву, ненависті та духу нещасення, котрі стискають ваше серце!

Прийміть Боже прощення **«і одержите дар Святого Духа»** (Дії 2:38).

ПРОСІТЬ У БОГА ЛЮБОВІ, ТОДІ ЗМОЖЕТЕ ПРОБАЧИТИ ІНШИХ І САМИХ СЕБЕ!

 Ігор Корещук

ВИСЛОВИ ВІДОМИХ ЛЮДЕЙ

«Якби мене ув'язнили й дозволили б узяти із собою одну книгу, то я б узяв Біблію. На землі є тільки одна книга, яку можна назвати Книгою, – це Біблія».

Вальтер Скотт >

«Існування Біблії як книги є найбільшою користю для всіх людей... Будь-яка спроба применшити значущість Біблії є злочином проти людства».

Іммануїл Кант >

«У цій книзі є універсальне послання до всіх людей і до кожного зокрема. Це книга, яку з користю прочитає і дитина, і вчений муж».

Йосип Теодосій Сележан >

«Я переконаний, що Біблія є найкращим подарунком, який Бог будь-коли дав людині. Усе найкраще від Спасителя світу передається нам через цю книгу».

Авраам Лінкольн >

«Біблія – незвичайна книга. Вона – жива істота, яка перемагає все, що їй протистоїть».

Наполеон >

«Біблія містить у собі більше ознак достовірності, ніж уся світська історія».

Ісаак Ньютон >

«Неможливо правильно правити світом без Бога та Біблії».

Джордж Вашингтон >

«Новий Завіт є великою книгою тепер і буде в майбутньому для всього світу».

Чарльз Дікенс >

СІМ ПРИЧИН ПОВІРИТИ

УЧЕНІ ГОВОРЯТЬ...

«Ми досі на зорі наукового знання, – каже К. Морісон. – Що ближче до світанку, то світліший наш ранок і ясніше перед нами вимальовується творіння мудрого Творця. Тепер у душі наукового смирення, у душі віри, яка ґрунтується на знанні, ми ще більше наближаємося до непохитної впевненості в бутті Божому. Особисто я нараховую сім обставин, які визначають мою віру в Бога.

1 Абсолютно чіткий математичний закон доводить, що Всесвіт створений найвеличнішим Розумом.

Уявіть собі, що ви кидаєте в мішок десять монет. Монети, за порядком їхньої вартості, від одного цента до десяти. Потім трусите мішок. Спробуйте витягнути монетки одна за одною, за порядком їхньої вартості, розуміючи, що кожную монетку ви кластимете знову назад і знову труситимете мішок. Математика свідчить, що в нас є один шанс із десяти для того, аби з першого ж разу дістати монетку в один цент. Щоб витягти одноцентову, а відразу ж після неї двоцентову монетку, наші шанси будуть один зі ста. Щоб дістати підряд три монетки, маємо один шанс із тисячі і т. д. На те, що ми витягнемо всі десять монеток за заданим порядком, ми маємо один шанс із десяти мільярдів.

Ті самі математичні докази свідчать про те, що для виникнення і розвитку життя на Землі необхідна

така неймовірна кількість взаємовідносин і взаємозв'язків, що без розумного задуму, просто випадково, вони виникнути ніяк би не змогли. Швидкість обертання поверхні Землі – тисяча миль за годину. Якби Земля оберталася зі швидкістю 160 км/год, а не 108 км/год, то наші дні й ночі стали б довшими вдесятеро. Упродовж такого довгого дня Сонце випалювало б усе живе, а протягом такої довгої ночі усе живе вимерзало б.

Температура Сонця дорівнює 6 650 °С. Земля віддалена від Сонця рівно настільки, наскільки необхідно, щоб воно належним чином обігрівало планету. Якби Сонце давало тепла вдвічі менше, то ми замерзли б. Якби воно давало вдвічі більше – ми загнили б від спеки.

Нахил Землі дорівнює 23°. Унаслідок цього існують пори року. Якби нахил Землі був іншим, випари з океану рухалися б уперед і назад, на південь і на північ, нагромаджуючи цілі континенти криги. ☉

Якби Місяць, замість його нинішньої дистанції, був віддалений від нас на 80 000 км, припливи і відпливи набули б таких грандіозних масштабів, що всі континенти опинилися б під водою двічі на день. Унаслідок цього невдовзі були б змиті й самі гори. Якби земна кора була порівняно товща, аніж зараз, на поверхні не було б достатньо кисню, і все живе загинуло б. Якби океан був порівняно глибшим, вуглекислота поглинула б увесь кисень, і все живе вимерло б. Якби атмосфера, що огортає земну кулю, була трохи тонша, то метеори, мільйони яких згорають у ній щоденно, падаючи на Землю цілими, викликали б скрізь незліченні пожежі. Ці й безліч інших прикладів свідчать, що для випадкового виникнення життя на Землі немає бодай одного шансу з безлічі мільйонів.

2 Багатство джерел, з яких життя черпає сили для виконання свого завдання, саме по собі є доказом наявності самодостатнього та всесильного Розуму.

Життя не має ні ваги, ні розмірів, але справді володіє силою.

Ось перед нами краплина протоплазми, майже невидима, прозора, желеподібна, здатна рухатися й видобувати енергію із Сонця. Ця клітина, прозора частинка порошинки – зародок життя й має в собі силу надавати життя великому й малому. Це не сліпа природа створила життя! Скелі, розщеплені вогнем, і прісноводні моря не в змозі були б відповідати тим вимогам, які висуває життя для свого виникнення. Хто вклав життя в цю порошинку протоплазми?

3 Поведінка тварин, безперечно, свідчить про мудрого Творця, Який наділив інстинктом істот, що без нього були б цілком безпомічними.

Лосось свій молодий вік проводить у морі, потім повертається до своєї рідної річки й пливе нею саме там, де була ікра, з якої він вивівся. Що ж веде його з такою точністю? Якщо його помістити в інше середовище, він одразу ж відчує, що збився з курсу, пробиватиметься до головної течії, потім піде проти течії і виконає своє призначення щодо майбутнього покоління з належною точністю.

Ще більшу таємницю приховує в собі поведінка вугра. Ці дивовижні істоти в зрілому віці подорожують з усіх ставків, річок та озер (дарма що вони в Європі), проходять тисячі кілометрів океаном і йдуть до морських глибин біля Бермудських островів. Тут вони розмножуються й помирають. Маленькі вугрі, які, здавалося б, не мають жодного уявлення про щось, які могли б загубитися в глибинах океану, ідуть шляхом своїх батьків до тих самих річок, ставків та озер, з яких ті почали свій шлях до Бермудських островів. У Європі жодного разу не було впіймано вугра, що зазвичай мешкає в американських водах, те ж саме і в Америці: жодного разу там не було впіймано європейського вугра. Європейський вугор досягає зрілості на рік пізніше, завдяки чому й може здійснити свою подорож.

4 Людина має розум.

Не було і немає такої тварини, яка була б здатною порахувати до десяти. Не може вона зрозуміти й суті цифри десять. Якщо інстинкт можна порівняти з однією нотою флейти, з прекрасним, але обмеженим звуком, то слід зауважити, що людський розум здатен

сприйняти всі ноти не тільки однієї флейти, але й усіх інструментів оркестру. Завдяки розуму ми маємо змогу розмірковувати про те, хто ми такі, і здатність ця визначається тільки тим, що її в нас заклав Володар Усесвіту.

5 Чудо генів – явище, яке відоме нам, але яке не було відоме Дарвіну, свідчить про те, що все живе є наслідком мудрого задуму.

Величина генів така незначна, що якби всі гени людей усієї земної кулі зібрати до купи, їх можна було б умістити в наперсток... І все ж ці ультрамікроскопічні гени і супутні їм хромосоми є у всіх клітинках усього живого і є абсолютним ключем для пояснення всіх ознак людини, тварин і рослин. Наперсток! У ньому можуть уміститися всі індивідуальні ознаки семи мільярдів людських істот.

І сумнівів у цьому не може бути. Якщо це так, то як ген у такому крихітному об'ємі вміщує навіть ключ до поведінки кожної окремої істоти?

Факт, що кілька мільйонів атомів ультрамікроскопічного гена можуть виявитися абсолютним ключем, який спрямовує життя на Землі, доводить, що про все живе Хтось заздалегідь подбав і що ця турбота походить від Творчого Розуму. Ніяка інша гіпотеза тут не може допомогти розгадати цю загадку буття.

6 Спостерігаючи за економікою природи, мусимо визнати, що тільки досконалий Розум може передбачити всі співвідношення, що виникають у такому складному «господарстві».

Багато років тому в Австралії як живу огорожу висадили завезені сюди деякі види кактуса. За відсутності тут ворожих йому комах кактус розмножився в такій неймовірній кількості, що люди почали шукати засобів боротьби з ним. А кактус розростався й далі. Дійшло до того, що площа, яку він зайняв, перевищила площу Англії. Він почав витісняти людей з міст і сіл, руйнувати ферми. Ентомологи обшукали весь світ, щоб знайти якийсь засіб проти нього. Нарешті їм вдалося знайти комаху, яка живилася винятково кактусом. Вона легко розмножувалася, і в неї не було ворогів у Австралії. Незабаром ця комаха перемогла кактус. Кількість цієї рослини різко зменшилася, як і кількість комах. Їх залишилося стільки, скільки потрібно, щоб тримати кактус під постійним контролем.

І такого роду взаємозв'язки спостерігаються скрізь. Чому комахи, які так неймовірно швидко розмножуються, не знищили все живе? Тому що вони дихають не легенями, а трахеями. Якщо комаха виростає, її трахеї не виростають пропорційно. Ось тому-то ніколи не було й не може бути надто великих комах. Ця невідповідність стримує їхній ріст. Уявіть собі джмеля завбільшки з лева. Якби не було цього фізичного контролю, людина не могла б існувати на Землі.

7 Той факт, що людина може сприйняти ідею про буття Бога, уже є достатнім свідченням Його існування.

Оч А. Кресм Морісон, американський учений, колишній голова Нью-Йоркської академії наук

ОВОЧІ ТА ФРУКТИ ЯК ДЖЕРЕЛО ВІТАМІНІВ

Овочі та фрукти в раціоні харчування людини – це джерело вітамінів, мінералів та інших поживних речовин. Вживання їх свіжими, замороженими або злегка тушкованими гарантує надходження в організм усіх тих речовин, які відіграють важливу роль у формуванні імунітету людини. Вживання великої кількості фруктів і овочів значно знижує ризик захворювання на цукровий діабет і рак, виникнення хвороб серцево-судинної та нервової систем, ожиріння.

КАПУСТА

Є джерелом багатьох вітамінів і корисних мінеральних речовин (кальцій, магній, калій, натрій, фосфор, залізо, сірка, мідь та інші). У стародавні часи вважалося, що люди, які часто вживають капусту, захищені від усіх хвороб. З капусти лікарі готували препарати для лікування суглобів, печінки, загоєння виразок і ран.

БУРЯК

У ньому містяться всі необхідні організмові речовини: аскорбінова кислота, вітаміни групи В, каротин, калій, кальцій, марганець, залізо, фосфор, магній, кобальт та інші. Цей овоч особливо корисний при гіпертонії, серцево-судинних захворюваннях, хворобах шлунково-кишкового тракту.

МОРКВА

Овоч є лідером за вмістом каротину (про-вітаміну А). Особливо морква корисна для маленьких дітей, оскільки сприяє росту. Одна морквина може забезпечити організм людини потрібною кількістю каротину на 2-3 дні. Морква має потужні антиоксидантні властивості, покращує зір і захищає від раку. У давнину морквяним соком лікували хвороби печінки, серця, жовтяницю та кашель. У коренеплідних

овочах, зокрема й у моркві, міститься безліч фітонцидів. Мікробів у роті стане значно менше, якщо пожувати шматочок цього овоча.

ПОМІДОРИ

У них містяться вітаміни (В, С, К, РР), каротин, інозит, біотин, мінеральні солі, фолієва і пантотенова кислоти. Помідори корисні при порушеннях жирового та водно-сольового обміну, захворюваннях серцево-судинної системи та шлунково-кишкового тракту. В організмі каротин перетворюється на вітамін А. Він здатний відкладатися про запас на термін не менше року. Тому їсти помідори в сезон дуже корисно.

ОГІРКИ

Цей овоч на 95 % складається з води. У його складі міститься кальцій, йод, калій, фосфор, залізо та інші речовини. Огірки покращують апетит і виводять з організму зайву рідину.

ЧАСНИК

Є джерелом корисних речовин, допомагає при застудних захворюваннях, вбиває шкідливі мікроорганізми в шлунку, відновлюючи при цьому його флору. Корисний для тих, хто хоче знизити вміст холестерину в крові. У сирому вигляді часник значно корисніший.

БАКЛАЖАН

Вживання цього овоча сприяє зниженню рівня холестерину в крові, а м'якоть плодів містить чималу кількість калію, який нормалізує водний обмін в організмі й покращує роботу серцевого м'яза. Крім того, баклажани перешкоджають засвоєнню організмом холестерину, нормалізуючи при цьому ліпідний обмін.

БРОКОЛІ

Овоч багатий вітаміном С і U, жиророзчинним вітаміном (К), нікотиновою кислотою (РР) і бета-каротином. У броколі в 2,5 рази більше вітаміну С, ніж у цитрусових, що робить її чемпіоном серед овочів за вмістом цього вітаміну.

ПОЛУНИЦЯ

У ній міститься багато антиоксидантів, вітамінів і мікроелементів. Полуницю рекомендують при авітамінізії, недокрив'ї, для відновлення здоров'я після важких захворювань.

ГРЕЙПФРУТ

Цей тропічний фрукт здатний відновлювати ушкоджену ДНК клітини, перешкоджає розвитку ракових захворювань, сприяє схудненню, знижує рівень холестерину, покращує роботу серця.

ЯБЛУКО

Фрукт містить антиканцерогенні, протизапальні, протиалергічні речовини, комплекс вітамінів. З'їдаючи яблуко щодня, можна продовжити молодість, зміцнити здоров'я і знизити ризик виникнення онкологічних захворювань. У яблуках містяться вітаміни А і С. Цей фрукт здатний підвищити кислотність шлунка, зміцнити серцево-судинну систему, подолати захворювання крові, вплинути на тиск і ожиріння.

ПЕРСИК

Фрукт містить вітаміни А, В₂, РР. Персики дуже корисні для тих, у кого є проблеми з кишечником та серцем.

ГРУША

Багата на вітаміни В₁ і С. Ці фрукти стануть у пригоді тим, у кого захворювання нирок, мають сечогінну дію, а також допоможуть при запальних процесах в організмі.

ВИНОГРАД

Містить багато корисних речовин, вітаміни В₁, В₆, С, Р, РР, магній, марганець, кобальт, органічні кислоти. Цей фрукт має сечогінну та проносну дію, допомагає

при гіпертонії і захворюваннях легень.

ПОЛУНИЦЯ І СУНИЦЯ

Містять у собі величезний запас вітаміну С, ці ягоди впливають майже на весь організм, особливо на серцево-судинну й імунну системи.

БАНАНИ

Містять вітамін В₆, який потрібен для розщеплення вуглеводів, жирів і білків; позитивно впливає на нервову і кровоносну системи.

Вітамін А – абрикоси, горобина, шипшина; вітамін С – чорна смородина, полуниця, грейпфрут, шипшина, ківі; вітамін Е – абрикоси, персики, черешні; вітамін Р – виноград, мандарини, черешні.

Петрушка, цибуля, помідори, перець, морква, шпинат містять вітамін А, який підвищує рівень глікогену в м'язах серця та печінки, підтримує стан рогівки, епітелію.

Салат, цибуля, солодкий перець, петрушка містять вітамін С, що впливає на еластичність судин, допомагає при ГРВІ та цинзі, знищує отруйні речовини.

Горох, шпинат, квасоля містять вітамін Е (для захисту очей, шкіри, печінки).

Буряк, помідори, щавель, редиска, петрушка містять вітамін Р, що робить стінки кровоносних судин міцнішими та покращує роботу щитовидної залози.

Кольорова капуста, помідори, шпинат багаті на вітамін К, що покращує згортання крові.

Бобові, кавун, помідори, диня, шпинат, редис, редька містять вітаміни групи В, які допомагають при нервовому виснаженні, підтримують процес відновлення організму від тривалого лікування, допомагають засвоєнню корисних речовин.

Буряк і петрушка містять вітамін U, що допомагає в лікуванні виразки і гастриту.

ПРОЩЕННЯ ДУХА

«Тому кажу вам, що кожний гріх і кожна хула будуть прощені людям, але хула на Духа не буде прощена. І коли хто скаже слово проти Сина Людського, проститься йому; а хто скаже проти Духа Святого, не проститься йому ні в цьому віці, ні в майбутньому».

(Матв. 12:31, 32)

Може здатися, що цей текст повідомляє про більш високе становище Святого Духа порівняно з Ісусом, оскільки сказане проти Христа буде прощене, а сказане проти Святого Духа не проститься. Євангеліє повідомляє нам, за якої умови Господь обіцяє простити грішника: **«Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоб простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправедності»** (1 Івана 1:9). Непростимий гріх – це не вбивство, не зґвалтування чи крадіжка. Цар Давид вчинив перелюб (2 Сам. 12:9). Мойсей скоїв убивство (Вих. 2:11, 12), Павло був гонителем (Дії 26:10, 11; 1 Тим. 1:13), а Петро відрікся від Ісуса (Матв. 26:73, 74), та вони покаялися й були прощені.

Що ж є непростимим гріхом? Павло торкається цього питання в Посланні до євреїв. Він пише: **«Адже неможливо, щоб ті, які раз були просвічені і скуштували небесного дару, стали співучасниками Святого Духа; скуштували доброту Божого Слова, силу майбутнього віку, і відпали, – аби знову обновлятися для покаяння, повторно розпинаючи в собі та зневажаючи Божого Сина!»** (Євр. 6:4-6). Непростимий гріх – це постійний опір Святому Духу. Про юдеїв було сказано: **«Ви, твердошиї, з необрізаними серцями й вухами! Ви завжди противитесь Святому Духові, – як батьки**

ваші, так і ви!» (Дії 7:51). Саме Святий Дух «обвинуватиме світ за гріх, за праведність і за суд» (Івана 16:8).

Без Його допомоги людина не може покаятися. Без покаяння людина не сповідається й не залишить гріх. Без сповідання нема прощення. Далі Павло каже: **«Адже коли ми добровільно грішимо після того, як одержали пізнання істини, то за гріхи немає більше жертви, а є якесь страшне очікування суду і палаючого вогню, що має пожерти противників. Як хто відрікся Закону Мойсея, той без милосердя гине при двох або трьох свідках. Зважте, наскільки суворішого покарання заслужить той, хто потоптав Божого Сина, хто не пошанував крові Завіту, якою освятився, хто зневажив Духа благодаті?»** (Євр. 10:26-29). Людина чинить цей важкий гріх, коли вперто й свідомо продовжує скітні в беззаконні всупереч своєму сумлінню. Настає час, коли, **«говорючи в лицемірстві неправду, вони знищили власне сумління»** (1 Тим. 4:2). Так грішник стає нечутивим до ніжного голосу Святого Духа. Подібно до царя Саула, така людина переступає межу, за котрою немає вороття. **«Хто утаємничує злочини свої, не матиме усьміху; а хто визнає і залишає їх, той буде помилуваний»** (Пс. 28:13).

НАЙДЕНА ПРЕДПОЛОЖИТЕЛЬНО ХРИСТИАНСКАЯ РУКОПИСЬ ВРЕМЕН ИЗВЕРЖЕНИЯ ВЕЗУВИЯ

В древнеримском городе Геркулануме, уничтоженном извержением Везувия в 79 году н. э. вместе с городом Помпеи, археологи нашли обугленный свиток предположительно христианской рукописи.

По предположениям ученых, свиток может содержать раннехристианские записи. Известно, что в Геркулануме была богатая библиотека античных документов, но эти документы в подавляющем большинстве случаев так и не удалось расшифровать из-за

того, что свитки были разъедены вулканическим пеплом и стали чрезвычайно хрупкими.

У ЮЖНОЙ СТЕНЫ ИЕРУСАЛИМА НАЙДЕНА ПЕЧАТЬ ЕЗЕКИИ

Недавно стало известно об экстраординарной археологической находке. Археологи, которые проводили раскопки у подножия

южной части стены, окружающей старый город Иерусалима, обнаружили древнюю мусорную свалку, относящуюся к VIII столетию до Рождества Христова.

На мусорной свалке они нашли 33 фрагмента печатей, известных как «буллы». На одном из фрагментов была надпись «Принадлежит Езекии, (сыну) Ахаза, царя Иудейского».

“*Лагідна відповідь гнів відвертає, а слово вразливе гнів підіймає. Язык мудрих – то добре знання, а уста нерозумних глупоту висловлюють. Очі Господні на кожному місці, – позирають на злих та на добрих. Язык лагідний – то дерево життя, а лукавство його – заламання на дусі. Зневажає безумний напучення батькове, а хто береже осторогу, стає розумніший. Дім праведного – скарб великий, а в плоді безбожного – безлад. Уста мудрих знання розсівають, а серце безглуздих не так*”.

Цар Соломон

